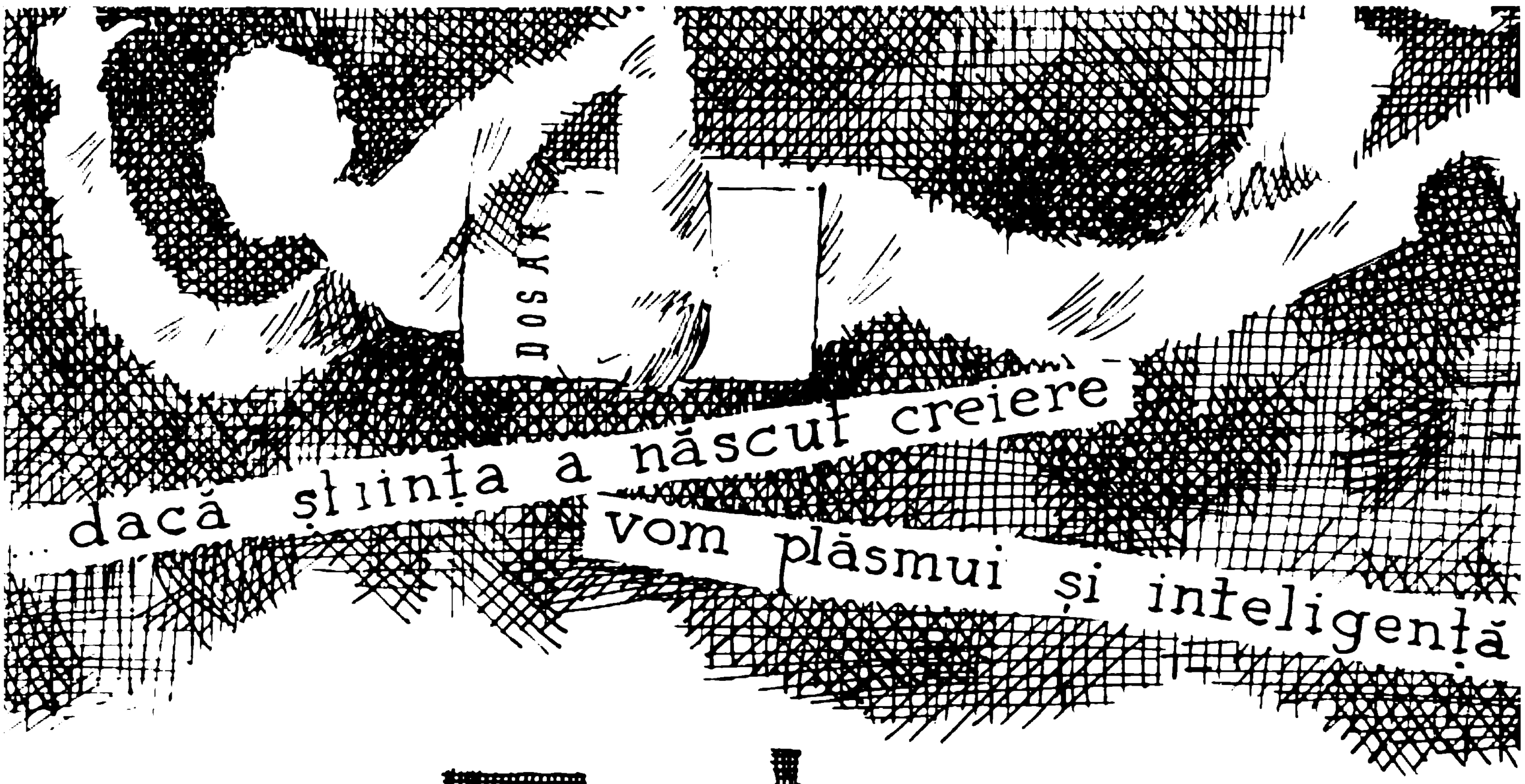

al. mirodan

„Șeful sectorului suflete"

comedie

lui Radu Beligan

PERSONAJELE

Șeful sectorului suflete
Gore
Activistul de la raion
Magdalena
Horațiu
Costică
Ofelia
Inovatorul
Un băiat de zece ani.

www.cimec.ro

P A R T E A I

Bucureşti. Zilele noastre. O cameră. Întuneric. Se aud, la ridicarea cortinei, două glasuri — un bărbat şi o femeie — ca la sfîrşit (adică încununare) de ceartă.

MAGDALENA : Nu !
HORAŢIU : Da.
MAGDALENA : Ba nu !
HORAŢIU : Ba da !
MAGDALENA : Ba nu !
HORAŢIU : Ba da !
MAGDALENA : Ba nu !
HORAŢIU : Ba da !
MAGDALENA *(strigăt)* : Ba nu !
HORAŢIU *(asemenea)* : Ce, nu ?

(Lumină)

MAGDALENA : Nu te iubesc. Nu te mai iubesc. Poate nu te-am iubit niciodată.
HORAŢIU : In aprilie vorbeai altfel.
MAGDALENA : Pleacă !
HORAŢIU : Bine, plec. *(Dă să plece.)*
MAGDALENA : Nu pleca !
HORAŢIU *(scrîşnet)* : Bine, nu plec. *(Se întoarce.)*
MAGDALENA : Ah, nu !
HORAŢIU : Hotărăşte-te. Ce vrei ? Să plec ori să rămîn ?
MAGDALENA : Şi una şi alta... Nici una, nici alta.
HORAŢIU : Bună seara. *(Face un pas spre ieşire, apoi se întoarce.)* Şi petrecere frumoasă. *(Acelaşi joc.)* Te las, pare-mi-se, într-o tovărăşie plăcută. *(Arată circular golul odăii.)* Cu el... cu ea... cu ei... cu gîndurile tale... cu imaginile tale bolnave, cu nălucile tale... *(Acelaşi joc.)* Pe care le urăsc...
MAGDALENA : Nu te lega de gîndurile mele. Pîn-aici !
HORAŢIU *(acelaşi joc)* : Ba mă leg. Pentru că oamenii trebuie să trăiască printre oameni, nu printre vedenii. *(Iese, ireversibil.)*
MAGDALENA : Şi gîndurile-s vii. *(Plînge.)* Şi gîndurile-s vii.

(Clipă lungă de tăcere. Se schimbă lumina. Se schimbă tonul şi totul. Uşa se deschide şi apare brusc Şeful sectorului suflete, fiinţă trăind în viaţa lăuntrică a femeii.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Bună seara.
MAGDALENA *(urmînd, fără a percepe încă schimbarea de glas şi bărbat)* : Bună seara ! *(Trezire.)* Cine eşti dumneata ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Eu sînt cineva. *(Accent pe „cineva" şi, rapid, examinează din ochi încăperea.)*
MAGDALENA : Ajutor !
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : De ce strigi ? Doar pentru asta am venit.
MAGDALENA : Pentru... *(nesigură)* asta ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Întocmai : să te ajut.
MAGDALENA : Pe mine ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Sper că n-am greşit adresa.
MAGDALENA : Sper că ai greşit-o.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(scoate un carneţel)* : O clipă. *(Răsfoieşte.)* Nu eşti dumneata... tovarăşa... Magdalena ?... *(Celălalt nume va fi rostit la modul indescifrabil.)*
MAGDALENA : Sînt !
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu lucrezi la „Tehnofrig" ?
MAGDALENA : Lucrez.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Şi nu trăieşti de patru luni de zile cu cetăţeanul Horaţiu I. Horaţiu..., fiind de trei luni jumate nefericită ?
MAGDALENA *(inerţie)* : Trăiesc cu... şi sînt nefericită... Şi ce-i cu asta ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : E ceva.
MAGDALENA : Nu pricep. De unde ştii ? Şi de cînd ştii ? Şi ce ştii ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : De unde ştiu ? Am auzit viaţa, adică cearta voastră. De cînd ştiu ? Din ziua de 14. Ce ştiu ? Totul. Adică aproape totul.
MAGDALENA : E nemaipomenit. Te poftesc să...
SEFUL SECTORULUI SUFLETE : Să iau loc ? Mulţ...
MAGDALENA : Nu, să ieşi afară.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Bine, dar abia am intrat.
MAGDALENA : Să ştii că telefonez la miliţie. *(Ges' către telefon.)*
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Inutil. Firele sînt tăiate.
MAGDALENA : Atunci strig. Chem vecinii.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Uşa e încuiată.

MAGDALENA *(se repede la uşă)*: Dar există o cheie.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(scoate un obiect convingător din haină)*: În buzunarul meu... Drăguţă bluză.

MAGDALENA *(femeie)*: Iţi place? *(Om.)* Bănuiesc că n-ai pătruns la 11 noaptea în casa mea ca să faci aprecieri...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: ..favorabile...

MAGDALENA: ...mă rog... cu privire la bluza mea.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu, ce e drept, e drept... n-am venit pentru bluză.

MAGDALENA: Dar pentru ce, dacă nu sînt indiscretă?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Pentru ca să lucrez.

MAGDALENA: Să... ce?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Să lucrez. Ce ţi se pare aşa ciudat? Toată lumea munceşte.

MAGDALENA *(revelaţie)*: E limpede.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Oare?

MAGDALENA: E limpede. Eşti nebun.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(absent)*: Aş, de unde. *(Caută parcă ceva.)*

MAGDALENA: Atunci, hoţ.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(la fel)*: Oarecum.

MAGDALENA: Ai venit să furi.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(caută. caută)*: Unde e...?

MAGDALENA: Geanta?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu, frigiderul!

MAGDALENA: În bucătărie. Vrei să-l iei cu dumneata?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Vreau să beau un pahar de apă. Rece. Face şi cuburi? Mi-e o sete cumplită. *(Trece în bucătărie, de unde va convorbi paşnic cu Magdalena.)* Am alergat toată ziua... *(Magdalena se repede la fereastră, încercînd s-o deschidă.)* Tovarăşă!

MAGDALENA: ! !

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Fereastra e închisă...

MAGDALENA: Ticălos...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: ...pe dinafară. Şi dacă spargi geamul, vei nimeri drept în braţele lui Costică.

MAGDALENA: Care Costică?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Adjunctul meu.

MAGDALENA: Bestie! Ai şi un adjunct?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Patru. Nu mi-ai atras atenţia că sînt şi portocale. *(Zgomot de farfurii sparte.)* Da' de ce nu face cuburi?

(Magdalena deschide sertarul biroului şi scoate un cuţit, pregătindu-se de atac... Bărbatul intră cu un fruct în mînă şi se îndreaptă, liniştit, către femeie.)

MAGDALENA *(cuţitul, agresiv)*: Stai pe loc!

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(se apropie, se apropie)*: Asta-i locul meu. *(Smulge cuţitul dintr-o mişcare, prin surprindere.)* Mulţam frumos. *(Taie fructul.)* Vrei să guşti?

MAGDALENA: Vreau să pleci.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(mîncînd)*: De ce?

MAGDALENA: Mi-e greu să-ţi explic...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Aha, ai treabă... Sper că nu te deranjez...

MAGDALENA: Ştii ce... cum să-ţi spun... n-aş vrea să mi-o iei în nume de rău... dar adevărul este că mă cam deranjezi.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ei, aşa spun toţi.

MAGDALENA: Îi înţeleg.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(brusc)*: Ce faci astă-seară?

MAGDALENA: Urlu!

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Şi după aceea?

MAGDALENA *(ridică un scaun)*: Ucid.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Şi după aceea?

MAGDALENA *(lasă scaunul jos)*: Întreb: ce poftеşti de la mine?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Greu de spus. Nu ştiu cum să încep. Nu mi-au plăcut niciodată începuturile.

MAGDALENA *(scotoceşte într-un sertar)*: Na. Două mii de lei. I-am strîns pentru vară. Pentru la mare. Pentru vacanţă. Ajunge?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(înapoiază banii)*: Nu ajunge. Ia-ţi îndărăt vacanţa.

MAGDALENA *(acelaşi joc)*: Am un inel de la... *(Pauză.)*

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Știu...

MAGDALENA: Aur. Ajunge?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(acelaşi joc)*: Nu ajunge. Ia-ţi îndărăt trecutul.

MAGDALENA: Atunci?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Altceva vreau. Altceva.
MAGDALENA : Tablouri ? *(Arată pe perete.)* Doar un desen de Tonitza.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(examinînd)* : Fals.
MAGDALENA : De unde ştii ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Originalul e la mine. *(Revine la normal.)* Prostii... Altceva...
MAGDALENA : N-am.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ba da.
MAGDALENA : De unde ştii ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Am scotocit. Am scormonit. Am găsit.
MAGDALENA : Ce ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Tristeţe...
MAGDALENA *(mecanic)* : N-am.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ai.
MAGDALENA *(organic)* : Am.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Dă-o încoa !
MAGDALENA *(gest de apărare)* : Nu ! ...De ce ? ...Cum ? ...Cum îţi îngădui să te amesteci în viaţa mea ? ...N-ai dreptul.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Am datoria. *(Răsucire de ton).* Tovarăşă... e timpul, pare-mi-se, să mă prezint. Nu-s nici tîlhar şi nici nebun. Sînt Şeful sectorului suflete de la Sfatul popular raional „30 Decembrie" din Bucureşti.
MAGDALENA *(uimire, inutil indicată aici)* : Şeful sectorului ?...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : ... suflete. Poftim legitimaţia.
MAGDALENA *(citeşte)* : Sfatul popular al Raionului... una mie nouă sute şaizeci şi... etc... *(Cercetează fotografia, confruntînd-o cu originalul.)*
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : E o poză din tinereţe. *(Scoate o hîrtie.)* Poftim delegaţia.
MAGDALENA *(acelaşi joc)* : Delegaţia, numărul... Tovarăşul... şef al sectorului suflete de pe lîngă... este împuternicit să rezolve, în termen de zece zile, problemele personale ale tovarăşei... Rugăm autorităţile, precum şi persoanele interesate, a-i acorda tot sprijinul necesar. Trăiască lupta pentru pace... Semnat... ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Indescifrabil. Preşedintele sfatului.
MAGDALENA *(se clatină, primeşte ca în vis un pahar de apă, oferit cu bunăvoinţă de Şeful sectorului suflete, şi încearcă a se scutura mental)* : ...Şi de cînd e... asta... ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : De mai de mult şi de curînd.
MAGDALENA : Şi, întrucît toate persoanele particulare sînt rugate a-şi da concursul, eu... eu ce anume trebuie să fac ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Să fii fericită. Sau, mai exact, să nu fii nefericită.
MAGDALENA : Ah !
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Înţelegi ?
MAGDALENA : Nu.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Înţeleg. *(Blajin.)* Stai jos.
MAGDALENA : Mulţumesc. *(Şi se aşază.)*
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ascultă-mă, Sfatul popular are, după cum ştii, mai multe secţii, fiecare îngrijindu-se de cîte un domeniu. Secţia comercială se îndeletniceşte cu prăvăliile... altă secţie construieşte blocuri. Noi construim suflete.
MAGDALENA : Cu ce ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Cu spirit. Planul nostru prevede...
MAGDALENA : Oh, lucraţi după plan...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Firește. Luna asta avem de rezolvat 65 de cazuri.
MAGDALENA : Între care şi modesta mea făptură...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu, dumneata erai programată pe august. Dar am rămas în urmă cu planul. *(Confesiune.)* N-avem cadre.
MAGDALENA : E şi greu... să lucrezi la sectorul... cum îi zice ?...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Simplu ca bună ziua : suflete.
MAGDALENA : Trebuie să fii... cum, să spun eu... calificat.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ai pus degetul pe rană... Pentru că băieţii nu prea sînt. De altfel, acum am rămas numai doi. *(Pe degete.)* Benedict e la şcoală, Anghelache are mama bolnavă, Marinaru e plecat în concediu. Cît despre Costică...
MAGDALENA : Adjunctul de sub fereastră ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : El... lucrează de fapt la financiar. E detaşat la noi pentru două luni.
MAGDALENA : Asta înseamnă că situaţia dumitale e destul de complicată.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Eşti prima femeie care mă înţelege. Complicată e puţin spus. Este imposibilă. De cîte ori nu m-a bătut gîn-

dul să-mi dau demisia, să plec, să mă-ntorc la meseria de bază.

MAGDALENA : ... ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Astronom. Meseria mea e cerul. Îmi vine cîteodată să lucrez din nou la Observator. Casa — casă. Aer curat — aer curat. Norma — mică : două stele pe săptămînă. Dacă mai faci şi o cometă, ciugulești un gologan în plus, că se lucrează în acord...

MAGDALENA *(ultima încercare, cu strigăt)* : Atunci, pleacă... De ce nu pleci ? Du-te între stele şi lasă-mă pe mine aici pe pămînt.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Stelele sînt reci. Luna e palidă. Cerul — rămîne între noi — cerul mă plictiseşte. Şi, pe urmă, nu pot. Am sarcină. Or, eu, cînd am sarcină, s-a terminat. *(Gest: ochelari de cal.)* N-am nici tată, n-am nici mamă. Fericirea dumitale e în planul pe septembrie ; ei bine, planul va fi îndeplinit. Cu orice preţ. Înţelegi ? Cu orice preţ.

MAGDALENA : Chiar dacă eu nu sînt de acord ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ce rea eşti cu tine...

MAGDALENA : Chiar dacă voi spune *nu ?*

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Toate femeile spun nu, la început sau la sfîrşit.

MAGDALENA : Chiar dacă mă voi împotrivi din toate puterile ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Lupt pentru tine, împotriva ta. *(Oficial.)* În numele şi din însărcinarea Comitetului executiv al Sfatului popular al Raionului „30 Decembrie", îţi poruncesc să fii fericită.

MAGDALENA : Refuz !

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Bănuiam. Durerea de dragoste e o voluptate la care renunţăm atît de greu... Bine. În cazul acesta, dacă nu vrei să renunţi de bunăvoie la suferinţă, ţi-o voi smulge cu sila.

MAGDALENA : Peste cadavrul meu...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Peste cadavrul cadavrului din tine. Sus mîinile gîndului negru ! Fii atentă. Vîră bine în cap ce-ţi spun acuma. Şi nu uita : eu voi pătrunde în sufletul tău.

MAGDALENA : Niciodată !

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Să nu rosteşti niciodată cuvîntul niciodată... Aşadar, voi pătrunde, mai cu binişorul, mai cu de-a sila, în sufletul tău, voi cerceta, mai cu grijă sau mai cu bisturiul, rănile...

MAGDALENA : Mi-e milă de mine... Ziceai adineaori că eşti un om bun.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Bun cu răul ? Eu nu sărut mîinile cancerului... Voi sfărîma ce e de sfărîmat şi vom reconstrui ce e de reconstruit...

MAGDALENA : Am impresia că mă confunzi. La urma urmei, ce sînt eu? Casă, stradă, raion, oraş ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Eşti o lume. O mare lume mică. Dacă Gagarin a răzbit în ceruri, noi zburăm mai sus, în adîncuri. Dacă Titov a cucerit macrocosmosul, eu voi învinge microcosmosul. Ai în faţa dumitale... pe cel dintîi cosmonaut al sufletului omenesc. Bună seara, planetă. *(Pauză.)* Eşti... mai frumoasă ca Saturn.

MAGDALENA : Găseşti ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu c-aş vrea să te laud...

MAGDALENA *(ceva mai încet)* : Laudă-mă.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: ...dar sînt priceput în materie. *(Clipă.)* Şi cît pustiu, şi ce vînturi de gheaţă şi cîte neguri pe întinderea anilor tăi...

MAGDALENA *(dă să plîngă).*

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Vrei să plîngi ?

MAGDALENA : De mult.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(se uită la ceas)* : De acord. Sînt dispus să-ţi primesc lacrimile.

MAGDALENA : Mulţumesc frumos.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : N-ai pentru ce. Intră în obligaţiile mele.

MAGDALENA *(pauză)* : Pot să mai plîng puţin ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Pînă la şi-un sfert.

MAGDALENA : Şi să mă plîng ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(serviabil)* : E acelaşi lucru : lacrimi din cuvinte.

MAGDALENA : Dac-ai şti ce tristă sînt...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(revoltă)* : Mie-mi spui ?

MAGDALENA : Nu mai pot îndura.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(acru)* : Ba da. Din păcate...

MAGDALENA *(pe brazdă)* : Mi-e sufletul amar şi cenuşă. Aş fi vrut să fiu iubită : sînt dorită. Aş fi vrut preţuire : trebuie să preţuiesc. Aş fi vrut să primesc : trebuie să dau.

Să dau, să dau, la nesfîrşit. De unde ?... N-am. Nu mai am.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Dai cît primeşti...

MAGDALENA : Ţine Horaţiu loc de mîngîiere ? Mi-e foame de-un surîs, mi-e sete de-un cuvînt. Nu ştiu, dar îmi vine cîteodată să alerg în stradă şi să întind mîna, nebună, a cerşit : daţi-mi, vă rog, o vorbă bună !

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Munceşte !

MAGDALENA : Lucrez opt ore !...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ziua are douăzeci şi patru ! Ce faci în celelalte şaisprezece ? Aştepţi. Nu faci nimic. Aştepţi. Aştepţi să vină ceva, cineva, cîndva, cumva, undeva. Aştepţi. Adică, nu faci nimica. Adică, nu munceşti. Adică, leneveşti. Răul e în noi : i se spune lene... Gîndeşti, începi să gîndeşti. E ca şi cum ai porni într-un urcuş pe stîncă : înţelegi — cam tulbure, dar înţelegi — că nu eşti iubită, urci, mai urci, dar gîfîi şi eşti ostenită şi sîngerezi. Atunci te opreşti la mijlocul gîndului şi-ţi dai drumul, prăbuşindu-te în liniştea de jos. Ţi-a fost lene să urci pînă-n vîrful gîndului... Vrei să vorbeşti astă-seară cu el, să spui un adevăr şi să rupi în două o minciună... Cuvintele tale suie chinuit, se caţără cu dinţii de stîncă, dau cu ochii de culmea bătută de soare şi de zăpadă, în acelaşi timp, dar se porneşte viscolul şi cuvintele-nfricoşate... se înmoaie şi ameţesc dulce-adormitor şi cad în liniştea de jos...

MAGDALENA *(murmur)* : Neliniştită linişte.

SEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ţi-a fost lene să urci pînă la culmile de gheaţă ale adevărului. Altă dată iei o hotărîre. Să schimbi ceva : orice hotărîre e o schimbare... Să pleci de undeva : orice hotărîre e o plecare. Să pleci undeva : orice hotărîre e un drum. În faţa ta se află o uşă. De fier greu. Ruginită. Înţepenită. Întinzi mîna, apuci tremurînd clanţa, strîngi... O clipă însă, şi mîna cade sleită, şi te întorci alergînd în tine şi te arunci hohotind în perne, şi dormi, dormi, dormi, un somn fără de somn. Ţi-a fost lene...

MAGDALENA : Nu mi-e lene. Mi-e frică.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ţi-e lene să te lepezi de frică.

(Intră, după ce a bătut la uşă, Costică-adjunctul.)

COSTICĂ *(Şefului)* : Gata ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(ştergîndu-şi fruntea)* : Se lasă greu.

COSTICĂ : Băgăm utilaj ? *(Magdalenei.)* Noroc. *(Îi strînge mîna viguros.)*

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Îhî ! Stai jos, Costică.

COSTICĂ *(s-a aşezat pe un scaun, a scos din servietă un caiet gros şi se pregăteşte să ia note)* : Pot să-ncep ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Te rog. Ştii că nu pun prea mare preţ pe tehnică, dar...

COSTICĂ *(flutură o broşură)* : Dispoziţiile !

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Dă-i drumul.

COSTICĂ *(scrie)* : Unu... Muzică. *(Citind, şcolăreşte, din broşură.)* „Dacă trupul îl hrănim cu vitamine, să îngrijim inima cu un concert de vioară". Are pick-up ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(Magdalenei)* : Ai pick-up ?

MAGDALENA : Nu. Să dau o fugă la magazinul de peste drum şi să...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Potoleşte-te. *(Lui Costică.)* Va să zică, un pick-up şi... douăzeci de plăci.

COSTICĂ : Uşoare ? Grele ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Şi, şi. Zece şi zece.

COSTICĂ *(negaţie din cap)* : Treisprezece şi şapte.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : De ce ?

COSTICĂ : Avem numai şapte în depozit.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Asta-i absurd.

COSTICĂ : O fi, dar pînă-n octombrie nu mai căpătăm nici o melodie. Am depăşit planul.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(nervi)*: Mă rog. *(Magdalenei.)* Tratează-te cu artă. În fiecare zi. Şi mai ales în fiecare seară. Seara e omului singur mai greu...

MAGDALENA : Ascult din cînd în cînd la radio...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Eu nu vreau să asculţi, eu vreau să auzi.

MAGDALENA *(amintiri)* : Odată...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(din broşură)* : ...„Dar ai uitat vreodată să bei apă ? Oh, dac-am dărui creierului un sfert din grija

acordată gîtului..." *(Magdalenei.)* Unde-am rămas ?

COSTICĂ : E unşpe jumate şi am ajuns abia la simfonii.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(Magdalenei)* : Aşadar, vii seara acasă, te dezbraci...

MAGDALENA : E vorba de creier...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Intocmai. După aceea, pui pick-up-ul la priză, alegi un disc, te întinzi pe canapea, stingi lumina mare, aprinzi o lampă mică...

MAGDALENA : De ce ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Cîntecul vrea penumbră.

COSTICĂ : N-are.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Poftim ?

COSTICĂ : N-are penumbră. Adică, veieuză. *(Arată camera, circular.)*

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Scrie !

COSTICĂ : Imposibil. Ultima am dat-o săptămîna trecută pe Sfinţii Apostoli.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(cri-ză)* : Aşa nu se poate lucra. Mă duc la preşedinte şi fac un scandal de să mă pomenească. Ce-i debanda-da asta ? *(Magdalena ridică două degete.)* Ei ?

MAGDALENA : Mă gîndesc...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : În sfîrşit !

MAGDALENA : ...că dacă n-aveţi bani... să contribui şi eu cu vreo două sute la... fericirea mea.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu te obosi. În casa dumitale va fi muzică. Mai departe. *(Către Costică.)* Doi !

COSTICĂ : Cărţi...

MAGDALENA : Am... Uite un raft de volume. *(Şeful sectorului suflete aruncă o privire şi o strimbătură din nas.)*

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ce ? ...Nu, nu..., citeşte genii ! *(Către Costică.)* Homer, Tolstoi, Caragiale... *(Costică, negaţie din cap.)* Ai...?

COSTICĂ : Nu mai e genii în depozit...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Trei !

COSTICĂ : Natura. *(Citeşte din broşură.)* „Natura vindecă, tratează-te cu munţii !"

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Costică !

COSTICĂ : Da...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ce faci duminică ?

COSTICĂ *(negaţie cunoscută din cap)*: Ţţţ !

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(salt)*: Cum ? Nu mai sînt duminici în depozit ?

COSTICĂ : Am o nuntă în familie.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(ghea-ţă)* : Lasă nunta.

COSTICĂ : Am lăsat-o.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : O iei pe tovarăşa şi te duci cu ea la Sinaia, la Predeal, la...

COSTICĂ : Înţeles. În sînul naturii. *(Magdalenei, destul de confidenţial.)* Mergem la Valea Călugărească, am acolo un cumnat şi...

(Sună telefonul. Brusc, şi pe-o lumină întoarsă la iniţial, cele două personaje dispar. Magdalena, scoasă din „lumea ei", ridică receptorul.)

MAGDALENA : Da... Nu, nu... sînt ocupată... Nişte musafiri... Nu-i cunoşti... de la raion... adică nu... adică da... ştiu eu ?

(Închide. Personajele reapar, pe lumina „nereală".)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Unde-am rămas ?

COSTICĂ : La Valea Călugărească...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Mai departe.

COSTICĂ : Formularul ? *(Scoate un formular din servietă.)*

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Da.

MAGDALENA : Ce formular ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Un formular de cinci minute. Fără rude...

(Şeful scoate un stilou şi porneşte a activa cot la cot cu adjunctul său.)

COSTICĂ : Numele.

MAGDALENA : Magdalena... *(Indescifrabil.)*

COSTICĂ : Locul naşterii ?

MAGDALENA : Bucureşti, Fundătura Cotiturii nr. 7.

COSTICĂ : Vîrsta ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Mai departe !

COSTICĂ : Profesia ?

MAGDALENA : Chimistă.

COSTICĂ : Întreprinderea la care este angajată. *(Completează de aci înainte singur.)* Aşa... „Tehnofrig"... secţia... aşa... mai departe... Situaţia mi-

litară... nu... Dacă a suferit condamnări... nu... aşa... Starea civilă...
MAGDALENA : Necăsătorită.
COSTICĂ : Motivul ?
MAGDALENA : Spuneai că-i un formular de cinci minute.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Motivul ?
MAGDALENA : De fapt, sînt mai multe.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Unul singur : nehotărîre. *(Costică scrie.)*
COSTICĂ : Starea sufletească ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nefericită.
COSTICĂ : Motivul ?
MAGDALENA : De fapt... Sînt mai multe...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Tot nehotărîre.
MAGDALENA : Observ, dacă nu e cu supărare, că dumneata te pricepi mai bine decît mine în materie de mine.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ţi se pare ciudat ? Mai departe !
COSTICĂ : *A.* Cauze obiective...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Cetăţeanul Horaţiu I. Horaţiu.
COSTICĂ : *1.* Calităţi are ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Are. Două camere, maşină, magnetofon.
COSTICĂ : *2.* Lipsuri.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Mentalitate — proprietar.
MAGDALENA : N-are avere.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Pricină — în cazul de faţă — pentru care simte arzător nevoia de a stăpîni o fiinţă omenească. *(Lui Costică.)* Întoarce foaia. *(Acesta o întoarce.)* Ce mai avem ?
COSTICĂ : *B.* Cauze subiective. Aici e aici...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : *1.* Lenea.
COSTICĂ : Termen de rezolvare ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Trei zile.
COSTICĂ : E duminica la mijloc.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Patru.
COSTICĂ : Luni avem şedinţă lărgită cu fătărnicia.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Cinci.
COSTICĂ *(scrie)* : Cinci zile.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(care citeşte peste umăr)* : Ai scris şapte...
COSTICĂ : Pentru conducere. E mai sănătos. Pentru dumneavoastră.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(gheaţă)* : Schimbă. E mai sănătos. Pentru tine.
COSTICĂ : Eu mi-am spus punctul de vedere. *2.* Alte cauze ...încăpăţînare — părerea mea.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu există încăpăţînare, există orgoliu.
COSTICĂ *(scrie)* : Or-go-liu...
MAGDALENA *(protest)* : Tovarăşe !...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(care meditează)* : O clipă, te rog...
MAGDALENA : Dragă Costică...
COSTICĂ *(mîinile în aer, a neputinţă)*: Dac-a spus Şeful ! *(Către Şef.)* Termen de rezolvare ?
MAGDALENA : Bine... dar protestez !
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu eşti orgolioasă ?
MAGDALENA : Nu !
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(lui Costică)* : Cinci ani...
COSTICĂ : Cinci ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Da, eu sînt optimist. *(Magdalenei.)* Iscăleşte ! *(Îi oferă stiloul.)*
MAGDALENA : De ce ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Iscăleşte. Şi pune data. Bun. *(Costică rămîne pe gînduri.)* ...Costică !
COSTICĂ : Da...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : La ce visezi ? La orgoliu ?
COSTICĂ *(trezire)* : Nu, la Valea Călugărească.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(sever)* : Costică, sîntem în producţie.
MAGDALENA : După... după... Aţi terminat...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Începutul doar...
MAGDALENA : E întuneric.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Munca la suflete e nenormată.
MAGDALENA *(agitaţie)* : Vă rog... o clipă doar... să pregătesc ceva... nu ştiu ce am la bucătărie.
COSTICĂ : Muşchiuleţ !
MAGDALENA *(gazdă luată prin surprindere)* : Da... Cred că se găseşte şi o sticlă de vin.
COSTICĂ : Jumătate, alb. *(Se ridică.)* Tovărăşico, nu vă deranjaţi. Lăsaţimă pe mine... O fripturică... la tigaie, tăvălită-n puţin untdelemn... cu un cartofior prăjit... salată la discreţie... pe urmă un demisec... modest... cinstit... Se admite ?
MAGDALENA : Se impune.
COSTICĂ : Totul servit elegant. *(Către Şeful sectorului suflete.)* Castraveciori are ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : În dulap. Raftul doi.
COSTICĂ *(îndreptîndu-se spre bucătărie)* : Cine nu mănîncă, nu munceşte.

(Costică a revenit pentru o clipă, deschide servieta, scoate un ardei iute — vizibil şi la balcon —, pe urmă pleacă iar. Şeful sectorului cade pe gînduri, devenind adînc. Tace, se plimbă, se uită cu atenţie la Magdalena, care nu înţelege schimbarea de atitudine şi...)

MAGDALENA : Ce faci ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Lucrez.
MAGDALENA : Uitîndu-te la mine ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Uitîndu-mă în tine.
MAGDALENA *(îşi acoperă faţa cu mîinile)* : Te rog...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(îi dă mîinile la o parte)* : Aşa nu se poate lucra.
MAGDALENA : Te rog... nu... Sînt în mine... atîtea... încît mi-e spaimă şi ruşine. Mă cunosc.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Te lauzi.
MAGDALENA : Toate cîte le-ai spus adineaori le-am gîndit şi eu de-atîtea ori...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Oh, nu ducem lipsă de idei.
MAGDALENA : Simt însă că de fiecare dată cînd încerc să... *(pauză)* mă lovesc de o putere mai puternică decît gîndul. O putere care trăieşte în străfunduri şi iese, sălbatică, la drumul mare. O putere care vine fără s-o chem, sare fără s-o asmut, muşcă fără să asculte strigătul minţii... Ea se află înlăuntrul meu şi parcă în afară. E în mine şi parcă împotriva mea. Este, dacă nu greşesc, natura.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Natură, te urăsc !
MAGDALENA *(scepticism)* : Ei şi ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Noi, după cum ai învăţat la seminar, nu ne mulţumim să privim lumea, ci o transformăm, cu sau fără voia dumisale... Carpaţii ne priveau cam de sus. I-am străpuns cu un drum de fier de la Bumbeşti la Livezeni. Deşi s-au zvîrcolit, aruncînd cu pietre în brigadieri. Bicazul ar fi jurat pe tot ce are mai sfînt că nu va deveni nicicînd port cu şalupe şi marinari : a devenit. Deşi s-a opintit cu furie împotriva excavatoarelor. Natura ne zîmbea ironic şi pe sub mustaţă, socotind că ea singură e în stare să creeze materie vie. Dar n-au izbutit profesorii să plămădească, în laborator, fiinţe care au respirat patru săptămîni ?... Deşi Vaticanul i-a ameninţat cu moartea pe cei ce dau viaţă vieţii...
MAGDALENA : Dar sufletul...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Dacă ştiinţa a născut creiere, vom plăsmui şi inteligenţă. Dacă am inventat inimi, vom făuri şi sentimente. Sufletul e pămînt : îl vom lucra cu mijloace mecanizate. Vom pune dinamită fiarei şi vom construi raţiune. Vom arunca în aer calomnia şi vom clădi cinste în toate raioanele... Vom stîrpi gelozia şi vom însămînţa cîteva mii de hectare de înţelepciune. Vom împuşca lăcomia, vom mitralia invidia, vom bombarda şovinismul. Socialismul îl concurează pe dumnezeu, natura a căzut de la putere... *(Intră, cu totul nepotrivit, Costică, avînd, în plus, un şorţ de bucătărie.)*
COSTICĂ : Dar... sifoane este ?
MAGDALENA : Poftim ?
COSTICĂ : Ottonelul nu merge sec.
MAGDALENA *(pe drum de dezmeticire)* : Ce bine... Da... pe terasă sînt două.
COSTICĂ *(Şefului)* : Stăpîne... L-am studiat... *(gest)* e... *(Gest foarte favorabil.)*
MAGDALENA : Le aduc îndată. *(Un pas la stînga.)*
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Dă-mi voie. *(Doi paşi la stînga, pune mîna pe o clanţă, dar e oprit la vreme.)*
MAGDALENA : Nu, pe dincolo. *(Arătîndu-i drumul, către cealaltă uşă din stînga, îl însoţeşte.)*

(Costică, rămas singur, pregăteşte masa, cu voluptăţi onomatopeice. În timpul acesta, deschizînd uşa dinspre vestibul, intră Horaţiu, care, fără a-l observa pe Costică, îşi exprimă prezenţa.)

HORAŢIU *(din uşă)* : Gata ?
COSTICĂ *(mecanic, examinînd salata)* : Aproape. O picătură de oţet şi...
HORAŢIU *(la fel)* : Ţi-a trecut isteria?
COSTICĂ *(interzis)* : Pardon ?
HORAŢIU *(la fel)* : Cine eşti dumneata ?
COSTICĂ : Eu sînt Costică. *(Rectificare.)* Tovarăşul Costică.
HORAŢIU : Şi ce cauţi aici ?
COSTICĂ : Eu nu caut nimic, eu sînt adjunct.

HORAŢIU : Adjunctul cui ?
COSTICĂ : Adjunctul Şefului... Dar dumneavoastră, cu ce treburi la ora asta ?
HORAŢIU *(stăpînire)* : Cu treburi personale.
COSTICĂ : Ah !
HORAŢIU : De ce „ah" ?
COSTICĂ : Eh !
HORAŢIU : Scurt pe doi. Unde e Magdalena ?
COSTICĂ *(gest)* : Dincolo...
HORAŢIU : În dormitor ?
COSTICĂ : Nu ştiam că e dormitorul.
HORAŢIU : Eu ştiu.
COSTICĂ : Treaba dumitale.
HORAŢIU *(crîncen)* : Numai a mea. *(Se repede spre uşă, dar Costică i se aşază, bărbăteşte, în cale.)*
COSTICĂ : Ţţţ !
HORAŢIU : Ce ?
COSTICĂ : Nu se poate. E ocupată. E cu şeful.
HORAŢIU : Interesant. E ocupată cu şeful... care se ocupă cu ce ?
COSTICĂ : Cu sufletul !
HORAŢIU : ...cu sufletul cui ?
COSTICĂ : ...cu sufletul tovarăşei.
HORAŢIU : Acolo ?
COSTICĂ : Acolo. Aici. La birou... de la caz la caz.
HORAŢIU : Imposibil.
COSTICĂ : Ei, asta-i bună !
HORAŢIU : Imposibil — îţi spun —, deoarece cu sufletul, cum îi zici dumneata, tovarăşe, mă îngrijesc eu.
COSTICĂ : De cînd, frate, că nu te-am văzut prin sector ?
HORAŢIU *(cumplit)* : Din aprilie, dacă eşti curios.
COSTICĂ : A, nu, e prea de tot. Îmi spui mie că eşti din aprilie, cînd eu lucrez cu şeful din... stai să socotim... *(Caută.)*
HORAŢIU : Lucrezi cu... Sînteţi doi, aşadar ?
COSTICĂ : Cinci. Însă : tovarăşul Benedict e la şcoală, Anghelache are mama bolnavă, Marinaru a plecat în concediu.
HORAŢIU : Munciţi în colectiv...
COSTICĂ : Ei, nu, că matale vei fi lucrînd individual.
HORAŢIU : Ajunge !

(Pe strigătul lui Horaţiu, se deschide uşa dinspre terasă, şi auzim glasul Şefului sectorului suflete continuînd o frază de ordin gnoseologic.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(de dincolo de uşă)* : Aşadar, cum spuneam, foarte, foarte şi nebănuit de însemnată este treapta de pe care priveşti lumea. Oamenilor care o privesc de la subsol, întîmplările vieţii li se arată nefiresc de mari, înfricoşîndu-i. *(Şeful sectorului, care ţine într-o mînă două sifoane şi în cealaltă o imensă vază cu flori, acoperindu-i faţa, se opreşte din expunere.)*
HORAŢIU *(face un pas înainte, agresiv şi pe bătaie)* : Şi tu... tu din ce loc te uiţi la lume ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : De sus. Ce mărunte sînt acoperişurile văzute din avion !

(Horaţiu bate instinctiv în retragere, cu atît mai mult cu cît Costică ascute, întîmplător, dar nespus de demonstrativ, un cuţit.)

HORAŢIU *(către Şef)* : Cine eşti tu ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Dumneata...
HORAŢIU : Cine eşti dumneata ?
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Dumneavoastră.
HORAŢIU : Cine sînteţi dumneavoastră ?
MAGDALENA *(plutind)* : El este Şeful sectorului suflete.
HORAŢIU *(exasperat)* : Şi tu, Magdalena ?
MAGDALENA : ...Toată lumea.
HORAŢIU : Nu te înţeleg.
MAGDALENA *(trist)* : Nu m-ai înţeles niciodată.
HORAŢIU : Nu te mai recunosc.
MAGDALENA : Nu m-ai văzut niciodată.

(Costică a luat sifoanele din mîna Şefului, pornind a organiza sprijuri.)

HORAŢIU : Uite ce este : sau e vorba de o farsă, cu mai mult sau mai puţin umor... sau ţi-ai pierdut minţile...
MAGDALENA *(senin)* : Dimpotrivă, le-am găsit. În sfîrşit, le-am găsit.
HORAŢIU : Unde erau ?
MAGDALENA : La raion. Mi le-a adus îndărăt tovarăşul. *(Îl arată pe Şeful sectorului. Costică tuşeşte semnificativ.)* Tovarăşii.
HORAŢIU : Cînd ?

(Femeia îl întreabă din privire pe Şef, la modul : cît e ceasul ?)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : La şapte şi un sfert !
HORAŢIU *(la capătul puterilor)* : De ce ?
MAGDALENA *(cum de nu înţelege ?)* : Eram în plan. Sînt în plan. Sînt în planul pe septembrie.

(Se aud paşi în vestibul. Paşi grei de bărbat. Apoi, o bătaie în uşă. Schimbare de lumină. Şeful, Costică şi Horaţiu dispar.)

MAGDALENA : Intră.

(Intră Horaţiu „cel adevărat".)

HORAŢIU : Sînt cu maşina. Am venit să te iau în oraş... Vii ?
MAGDALENA : Nu.
HORAŢIU : Încă un nu. S-au adunat atîtea *nu*-uri pe ziua de azi... Mai multe ca oricînd.
MAGDALENA : Am învăţat să spun nu. Învăţ. Mă ţin cu dinţii de cuvînt : nu.
HORAŢIU : Ce vrei ?
MAGDALENA : Să spun *nu*.
HORAŢIU : Spune.
MAGDALENA : Nu spun.
HORAŢIU : Ba da... ba da... ba da... ba da... Ba da, ba da, de zece şi de o sută de ori, de o mie de ori ba da, pentru ca să te descarci, precum se pare că simţi de la o vreme nevoia foarte-foarte şi prea-prea, şi să găseşti îndelung rîvnita linişte sufletească şi alte adjective pe care eu, ca individ fără înţelegere psihologică, nu le mînuiesc, fiind un tip brutal ; şi să te calmezi, şi să bem coniac şi să ieşim la şosea, şi să petrecem o seară bună, că am 40 de ani, şi sînt obosit şi sînt plictisit, şi-mi plesneşte capul de atîta...
MAGDALENA *(furie)* : Nu, Horaţiu ! *(Pauză.)*
HORAŢIU : Magdalena...
MAGDALENA : Ce s-a întîmplat ?
HORAŢIU : Iarăşi ?...
MAGDALENA : Iarăşi, ce ?
HORAŢIU : Iarăşi... ştii tu ce...
MAGDALENA : Te gîndeşti la...
HORAŢIU : Exact.
MAGDALENA : Da, mi-a făcut o vizită.
HORAŢIU : În chip de aviator... de campion olimpic la 5 000 metri plat... de Jean Marais.
MAGDALENA : Nu, de activist !
HORAŢIU : E om politic individul, care va să zică.
MAGDALENA : Foarte. Destul de rigid chiar, în anume împrejurări.
HORAŢIU : Magdalena, aşa nu se mai poate.
MAGDALENA : El spunea la fel.
HORAŢIU : Magdalena, iartă-mă, dar tu eşti pe cale să...
MAGDALENA : Să înnebunesc ?
HORAŢIU : N-am spus asta. Dar pentru numele nu ştiu cui, trebuie, Magdalena, să te dezmeteceşti, să fugi dintre nori, să cobori aicea jos, pe pămînt.
MAGDALENA : El zice că gîndul tot pămînt este. *(Mai încet rostit.)* Ba, poate...
HORAŢIU : Aterizează, Magdalena. Opreşte-te din mersul printre fantasme, cît mai e vreme, şi aterizează. Întoarce-te în viaţă.
MAGDALENA : Unde-i viaţa, Horaţiu ?
HORAŢIU : La mine. Cu mine. Lîngă mine.
MAGDALENA : E o viaţă moartă, Horaţiu, viaţa de lîngă tine.
HORAŢIU : De ce ?
MAGDALENA : De ce ? *(Caută parcă.)* Mi-ar trebui un formular... El... *(Se întrerupe.)*
HORAŢIU : De cînd au nălucile formulare ?
MAGDALENA : De fapt, nu el... Costică... Dar dac-aş avea un formular, l-aş completa scurt şi cuprinzător în chipul acesta : ...Vreau să muncesc. Vreau să încerc ceva în meseria pentru care am învăţat cinci ani de zile carte şi cinci ani de zile am trăit într-un laborator. Vreau să fiu o chimistă mai bună decît sînt. N-am izbutit. Nu izbutesc. Cînd înalţ fruntea, mă lovesc de o privire rece şi cu dispreţ. Şi fruntea cade, plecată, la pămînt. Cînd pornesc să scriu la o formulă gîndită de demult încă... de pe băncile anului IV, mîna se izbeşte de neîncredere şi de iritarea bărbatului care nu îndură „concurenţi" la... împlinire. În casa noastră gîndeşte un singur locatar. Horaţiu, de ce nu rabzi un creier lîngă tine ?
HORAŢIU : Eu n-am nevoie de clorat de potasiu, eu am nevoie de surîsuri !
MAGDALENA: Creşterea surîsului meu este direct proporţională cu dezvoltarea producţiei chimice.
HORAŢIU : Vorbeşti ca din carte.
MAGDALENA: Ca dintr-o carte *bună*... Dar să mergem mai departe...
HORAŢIU : Unde ?
MAGDALENA : Tu nu mă iubeşti, Horaţiu, tu mă stăpîneşti. Tu nu ţii la mine pentru mine, ţii la mine pentru tine. Tu ai nevoie să ai. Şi să se ştie că ai. Şi cît ai. Şi cum ai. În alte vremuri, ai fi strîns, cum te ştiu, valută şi acţiuni la „Steaua Romînă", acuma, nemaifiind cu putinţă, aduni, lacom, zile şi nopţi de femeie... „A fi sau a nu fi" e doar o

întrebare. „A stăpîni sau a nu stăpîni“ — acesta e răspunsul.
HORAŢIU : Am nevoie de tine.
MAGDALENA : Sufletul meu nu intră la serviciu.
HORAŢIU : Am nevoie de tine. Înţelege-mă.
MAGDALENA : Înţelegem în măsura în care sîntem înţeleşi.
HORAŢIU : Am nevoie de tine.
MAGDALENA : Şi eu ! *(Sună telefonul.)* Şi, de altfel...
HORAŢIU : Şi, de altfel, sună telefonul.
MAGDALENA : Era şi timpul. *(Ridică receptorul.)* Da... Da, eu sînt. *(Surprinsă.)* Bună ziua... Gore... *(Către Horaţiu, astupînd receptorul cu mîna.)* Gore...
HORAŢIU : Ce mai vrea şi ăsta ?
MAGDALENA *(continuînd convorbirea)*: Eşti în Bucureşti ?... Aşa... Bineînţeles... Cînd vrei tu... Foarte bine... Apartamentul şapte... Ştiu... O cafea... mare şi mai amară. Gata. *(Dar chipul ei se înfăţişează tulburat foarte, acuma... Vorbeşte cu Horaţiu, cu ea, cu nimeni — cam buimac.)* Gore...
HORAŢIU : Am auzit. Gore. Şi ?
MAGDALENA : Ciudat...
HORAŢIU : Ce e ciudat ?
MAGDALENA *(pentru ea)* : Totul.

(Pauză.)

HORAŢIU : Ţi-a mai scris ?
MAGDALENA : Nu.
HORAŢIU : Ţi-a mai dat vreun telefon de-acolo de pe unde s-a pripăşit ?
MAGDALENA : Nu.
HORAŢIU : Unde lucrează ?
MAGDALENA : Nu ştiu.
HORAŢIU : Ce lucrează ? Era parcă... astrolog... sau... ceva în legătură cu cerul.
MAGDALENA : Cu cerul spui ? Nu, nu. meteorolog.
HORAŢIU : Acelaşi lucru : vînt...
MAGDALENA *(pentru ea)* : Acelaşi lucru ?

(Pauză.)

HORAŢIU : Te mai iubeşte, nepricopsitul ?
MAGDALENA : Termină !...
HORAŢIU : Te mai socoate femeia vieţii lui ? Îţi mai zice... cum îţi zicea ?... Că mă amuzam nespus... scotea el nişte nume... Te mai aşteaptă în stradă iarna, pe viscol şi la două noaptea, să aibă fericirea de a te zări venind de la şedinţa de U.T.M. ?
MAGDALENA : Horaţiu !
HORAŢIU : De ce nu l-ai iubit ? El te înţelegea, spre deosebire de mine, care nu te înţeleg. El te preţuia, spre deosebire de mine, care nu te preţuiesc. El şedea, tremurînd ca trestia, la picioarele tale, spre deosebire de mine, care, care, care... De ce nu l-ai iubit ?
MAGDALENA : Nu ştiu. Nu ştiu nici măcar dacă nu l-am iubit.
HORAŢIU : De ce nu ştii ?
MAGDALENA : Dac-am şti de ce nu ştim...
HORAŢIU : Să-ţi spun eu...
MAGDALENA : Taci...
HORAŢIU *(nu tace)* : Pentru că era...
MAGDALENA : Pentru că m-a iubit prea mult.

(Magdalena se repede la bucătărie. Horaţiu iese, în nervi, prin vestibul. O clipă, scena rămîne goală. Apoi, se aude soneria. O dată, de două ori, dar îndeajuns de timid. Pe urmă, o bătaie la uşă, clanţa uşor răsucită şi, neîntîmpinînd împotrivire, vizitatorul intră în vestibul. Vedem, mai întîi, făcîndu-şi loc un geamantan, urmat de o pereche de pantofi şi de o bătaie la uşă. Magdalena, care s-a întors de la bucătărie cu o ceaşcă de cafea, se opreşte în loc şi răspunde.)

MAGDALENA : Intră.

(Apare Gore, avînd chipul şi înfăţişarea Şefului, cu oarecare, destul de vizibile, deosebiri vestimentare şi de expresie.)

GORE : Bună seara, Magdalena.
MAGDALENA : Bună seara, Gore.
GORE *(se apropie)* : Un sărut cast — pe frunte. *(Ceea ce se şi realizează.)* Ce mai faci ?
MAGDALENA *(în aer)* : Ce să fac ?... Tu ?
GORE : Eu ?... Tot aşa. Pot să pun aici, o clipă, valiza ? N-am apucat să mă duc la hotel, camera se eliberează mai tîrziu... Arăţi bine... Parcă ţi-ai scurtat părul...
MAGDALENA : Aşa se poartă acum. *(Gest.)* Cafeaua.
GORE *(se aşază pe un fotoliu şi începe să bea)* : Bună...
MAGDALENA : E destul de amară ?
GORE : Totdeauna a fost destul de amară. *(Tăcere. Ea îl priveşte atît de stăruitor încît Gore, uşor jenat, face gestul lui : „Mi s-a descheiat că-*

maşa", şi „revelaţie".) Ah, m-am schimbat. Nu ne-am văzut de un car de ani...

MAGDALENA : Da... adică nu...

GORE : Am 37 de ani... *(Se scoală, cu umor iritat, ducîndu-se la oglindă.)* Am îmbătrînit chiar atît de mult ? *(Magdalena vine în spatele lui. Un timp se va dialoga prin mijlocirea oglinzii.)*

MAGDALENA : Nu, Gore, n-ai îmbătrînit. E altceva. Te-ai... te-ai maturizat parcă...

GORE : Maturizare e un cuvînt foarte potrivit pentru a înfăţişa oboseala.

MAGDALENA : Te-ai înăsprit.

GORE : De ce mă priveşti prin oglindă ? S-ar zice că eu sînt una, iar *(degetul spre oglindă)* imaginea mea... alta... sau altceva... sau altcineva... *(Se întoarce brusc spre ea.)* Fii cinstită. Nu-i aşa ? *(Magdalena bîiguie unele onomatopee.)*

MAGDALENA *(glas holbat)* : Aşa e...

GORE : Mi s-a mai spus. *(Magdalena neagă la modul : imposibil.)* Ba da. Se pare că arăt mai altfel... mai deştept... mai „cu motocicletă". Cînd a apărut reportajul cu... imaginea... *(Magdalena — clar — leşină în braţele lui Gore.)* Reportajul din „Scînteia"... Magdalena ! Ce-i cu tine ? *(O scutură şi, pe urmă, neobţinînd rezultate mulţumitoare, o pălmuieşte.)* Magdalena ! *(Palmă.)* Ce bine... Dacă aş fi... hm... *(palmă)* atunci... acum cinci ani.. Magdalena ! *(Palmă.)* Poate că... *(palmă)* cine ştie... Magdalena !...

MAGDALENA *(deschide ochii prin ameţeală)* : Mă iubeşti ?

GORE *(palme)* : Ce părere ai ? *(Magdalena leşină iar, apoi îşi revine.)*

MAGDALENA : A apărut un... doamne... reportaj despre... doamne... imagine ?

GORE : Cu imagine — e un fel de-a vorbi... Reportajul cu fotografie... din „Scînteia"... Dar tu nu despre asta vorbeai ?

MAGDALENA : Cînd a apărut ?

GORE *(surprins)* : Nu mai ţin minte... Prin iarnă... Dar de ce întrebi ?

MAGDALENA : De ce întreb...

GORE *(o aşază pe canapea)* : Aşa, binişor... Te simţi mai bine ?

MAGDALENA : Minunat...

GORE *(lîngă ea, mîngîind-o, dar vorbind cam de unul singur)* : De fapt, mi-ar fi plăcut, în clipele acelea, să fii lîngă mine. *(Ea, amintindu-şi parcă de ceva anume, se ridică în capul oaselor, urmărindu-l încordat.)* Era cam frig. Februarie, de... Sinistră lună, lună rea. Altminteri... *(Magdalena s-a ridicat ca împinsă de o revelaţie, deschide un sertar, caută, scoate un ziar : „Scînteia", îl desfăşoară şi revine, cu totul dezmeticită, pe canapea.)* Îl păstrezi ? Ce ţi-a venit ?

MAGDALENA *(citeşte)* : Act de eroism la 2 000 de metri. Zilele trecute viscolul a doborît instalaţia principală a staţiei meteorologice de pe Omul, punînd în primejdie... *(Sare.)* Datorită meteorologului... Gore etc... care... *(Gore îi smulge ziarul din mînă.)*

GORE : Lasă prostiile... Mai bine spune ce mai e nou...

MAGDALENA : Gore...

GORE : Da.

MAGDALENA : Nimic. *(Altceva.)* Să-ţi dau ceva de băut... *(Dă să se ridice, dar Gore o împiedică.)*

GORE : Las' că mă duc eu. *(Repetînd pe undeva mişcările Şefului de la începutul piesei.)* Unde-i ?...

MAGDALENA : Frigiderul ? *(Gest.)* Acolo... *(Gore intră în bucătărie, sparge un pahar.)*

GORE *(din bucătărie)* : Am spart un pahar.

MAGDALENA : Sînt obişnuită...

GORE *(ca mai sus)* : Oh ! Face şi cuburi. Pot să iau o portocală ? *(Se întoarce cu fructe ; ea, mecanic, îi întinde cuţitul.)* Nu e rău nici Ottonelul. *(De-aici încolo, musafirul va consuma substanţial, dispunîndu-se.)*

MAGDALENA : Dar...

GORE : Se impune sifonul, vrei să zici ? *(Rîde nemotivat.)* Hă !

MAGDALENA : De ce rîzi ?

GORE : Prostii.

MAGDALENA : Spune-mi de ce rîzi...

GORE : Neinteresant... Mă gîndeam la Costică.

MAGDALENA : La cine ?

GORE : La Costică. L-ai cunoscut, mi se pare, vara trecută cînd ne-am întîlnit... la Eforie... Unul dintre băieţii care lucrează cu mine. Ţie nu-ţi spune nimic asta... Dar mă gîndeam... cum ar comenta el Ottonelul... E o figură...

MAGDALENA : Bea ?

GORE : Om. Acolo... pe Vîrful cu Dor... se cam bea. Iarna e frig.

MAGDALENA : Te-nţeleg.

GORE : Vara e acolo... Toamna plouă.

MAGDALENA : Şi primăvara ?

GORE : Primăvara... e primăvară.

MAGDALENA : Gore...

GORE : Da...

MAGDALENA: Ce-ai vrut să-mi spui ?

GORE : În legătură cu vinul ? *(Bea din Ottonel. Pentru regie : e cam beat !)*
MAGDALENA : Nu, ultima oară.
GORE : ...Eu ?
MAGDALENA : Tu...
GORE : Care ultima oară ?
MAGDALENA : Ultima oară.
GORE *(nedumerit)* : Ah ! Prostii. Îmi venise așa... Tu să...
MAGDALENA : Spune, Gore.
GORE *(pierzîndu-și pas cu pas tot avutul de siguranță și degajare)* : Acuma ?
MAGDALENA : Acuma.
GORE *(pragul prăpastiei)* : Lasă, dragă... altă dată...
MAGDALENA : Te rog.
GORE : Nu mă ruga... Eu am plecat.
MAGDALENA : Nu pleca.
GORE : Nu, dac-am spus că plec, gata, m-am dus. Eu, cînd mi-am vîrît ceva în cap, s-a isprăvit. Nu s-a născut omul să mă clintească.
MAGDALENA : Stai jos.
GORE *(se așază)* : S-a născut... Magdalena... doamne... știam că se va întîmpla așa, Magdalena, eu îți spun, dar tu să nu te superi...
MAGDALENA : Vorbește.
GORE : Spun să nu te superi, că n-aș vrea să te superi. N-aș vrea, mi-e teamă să nu înțelegi greșit.
MAGDALENA : Jur că nu voi înțelege greșit.
GORE : Eu am plecat.
MAGDALENA *(îl apasă în jos)* : N-ai plecat. Ai rămas. Ai rămas și ai vorbit.
GORE : Am vorbit. Magda, vreau să-ți spun... că... te...
MAGDALENA : Mă ?
GORE *(după operație)* : Foarte.
MAGDALENA : Îți mulțumesc, Gore, mi-a făcut multă plăcere. Acuma, acuma mi-a făcut multă plăcere.
GORE : Adevărat ? Eu credeam că o să te superi. N-aș vrea să te superi. Nu mi-aș ierta niciodată să te supăr...
MAGDALENA : Prostuțule.
GORE : Sînt prost, dar recunosc. Magda, eu te... Știi ce este uimitor ? ...Am încercat în cîteva rînduri...
MAGDALENA : Multe ?
GORE : Două... Să spun... te... dar n-am izbutit. Am vrut cu dinții să rostesc... cuvintele, dar n-am izbutit. Mă ruga o femeie, mă implora, mă chinuia să-i spun... așa... dar, nu știu dacă înțelegi... nu, tu nu înțelegi...
MAGDALENA : Sonia ?
GORE : Lasă prostiile... nu știu cum să-ți spun, vorbele se izbeau de o piedică mai presus de voința mea... pentru că eu aș fi vrut să zic... dar îmi era, pînă la urmă, cu neputință... Și mă dădeam cu capul de toți pereții... și ea plîngea, o înțelegeam... o înțeleg... avea dreptate... era dreptul ei să audă... dar eu mă dădeam cu capul de toți pereții lumii și nu izbuteam. Acuma... cu tine... lîngă tine... e altceva... parcă a sărit în aer... sînt ridicol ? Dacă sînt ridicol, să-mi spui...
MAGDALENA : Nu-ți spun. Nu ești. Vorbește.
GORE *(pahar)* : Dar chiar dacă sînt... nu-mi pasă, îmi pare bine... Și ce dacă sînt ridicol ?... Treaba mea... mă privește... îmi pare bine... Ce bine-mi pare... nici nu știi ce bine... e o bucurie, simți că respiri pînă la capăt...
MAGDALENA : Rămăseși la o piedică...
GORE : Da, acuma nu mai simt în piept nici o piedică, nici o frînă, nici un stop ! Drumul e liber și *te*-ul, care zăcea de-atîta vreme închis sau îngropat, își scoate capul la lumină și cheamă, și strigă, și aleargă către tine... Îmi vine... Acum simt că îmi vine... Și chiar dacă aș încerca eu să-l opresc, dar nici nu vreau, nu mai vreau... da, chiar de-aș vrea... *(Pauză.)*
MAGDALENA *(tare)* : Ți-ar fi plăcut să fim împreună ?
GORE : Am fost...
MAGDALENA : Cînd ? De cînd ?
GORE : Din septembrie.
MAGDALENA : Ești nemaipomenit.
GORE : Toți îndrăgostiții sînt nemaipomeniți.
MAGDALENA : Și ne-am simțit bine?
GORE : Eu da... Pe tine... n-am îndrăznit să te întreb.
MAGDALENA : De ce ?
GORE : De frică. Adevărul este că m-am gîndit numai la mine, eu sînt un om egoist... Am fost... Sîntem împreună... din septembrie trecut. Cînd îmi aduc aminte cîte am trăit vreme de un an, mă trec fiorii...
MAGDALENA : Spune-mi, cum a fost?
GORE : O să-ți povestesc altă dată.
MAGDALENA : Acum.
GORE : Altă dată. Nu mă teroriza.

(Pauză.)

MAGDALENA : M-ai așteptat.
GORE : Cîtă așteptare, atîta iubire. *(Ceas.)* Nenorocire... am întîrziat.

MAGDALENA : Trebuie să te duci la hotel ? Nu-i nici o grabă.
GORE *(pe fugă)* : Care hotel ?... Am o întîlnire...
MAGDALENA : Unde ?
GORE *(din uşă)* : La raion. Mai rămîi, nu ? Iţi dau un semn de viaţă...

(Dă să iasă, dar se aud paşi şi glasul lui Horaţiu. Moment neplăcut pentru Gore şi Magdalena, dialog mut. Magdalena îl scoate din cameră, cam în silă, prin dreapta. Intră, uşa fiind deschisă, Horaţiu, care primeşte cuvintele Magdalenei, fără ca, bineînţeles, să-l vadă pe Gore.)

MAGDALENA *(care nu l-a perceput încă pe Horaţiu)*: Să te întorci ! *(Pentru ea.)* Întoarce-te...
HORAŢIU *(intrînd în cameră, şi ca un răspuns la „să te întorci" al ei)* : M-am întors. Cu cine vorbeai ?
MAGDALENA *(care nu realizează cine a intrat)* : Tu ?
HORAŢIU : Eu. Cu cine vorbeai ? *(Caută.)*
MAGDALENA *(dezmeticindu-se)*: Ah... tu...
HORAŢIU : Eu, bineînţeles... se poate înţelege altceva prin *tu ?*
MAGDALENA : S-ar putea.
HORAŢIU *(nu găseşte pe nimeni)* : Vorbeai singură... Iarăşi ! *(Of ! — nu mai suportă.)* Magdalena ! Am îndurat azi după-amiază o criză de isterie de zece minute care mi-a fărîmat nervii pentru zece zile. Am primit, fără să crîcnesc, multe, eu, care sînt acuzat zilnic, ceas de ceas şi în proporţie de masă, de lipsă de sensibilitate şi alte cuvinte din „Gazeta literară", care mă plictisesc de moarte. Am înţeles că vrei să fii singură. Acuma m-am întors şi te întreb : gata ?
MAGDALENA : Gata, Horaţiu.
HORAŢIU : Te-ai liniştit ?
MAGDALENA : M-am liniştit...
HORAŢIU : Ţi-au intrat la loc — după o scurtă...
MAGDALENA : Oh, nu prea scurtă...
HORAŢIU : ...scurtă-lungă, dar foarte neplăcută, absenţă — minţile ? Te întreb pentru ultima oară : da sau nu ?
MAGDALENA : Iţi răspund pentru întîia oară : da, Horaţiu.
HORAŢIU : Îmi pare bine...
MAGDALENA : Şi mie, Horaţiu... Îmi pare nespus de bine.
HORAŢIU : Perfect. Va să zică, asta era soluţia : să te las singură. Să te las în pace zece minute. Să-ţi faci de cap zece minute. Să discuţi zece minute cu viziunile dumitale. După aceea să te potoleşti, să te dumireşti, să te cumineţeşti.
MAGDALENA : Ai dreptate, Horaţiu.
HORAŢIU *(tandru)* : Vezi ? Cum am lipsit zece minute, cum te-ai limpezit.
MAGDALENA : Pe de-a-ntregul.
HORAŢIU : Atunci spune-mi că mă iubeşti.
MAGDALENA : Nu, Horaţiu.
HORAŢIU : Cum ?
MAGDALENA : Nu, Horaţiu. Nu te iubesc.
HORAŢIU : Magdalena !
MAGDALENA : Da, Horaţiu.
HORAŢIU : Spuneai adineaori că te-ai liniştit, te-ai dumirit şi alte vorbe asemenea.
MAGDALENA : Spun şi acuma.
HORAŢIU : În ce sens „te-ai dumirit" ?
MAGDALENA : În celălalt.
HORAŢIU : Nu ştiam că există două sensuri în viaţa ta. Nu credeam.
MAGDALENA : Nici eu. Am aflat astă seară...
HORAŢIU : De la cine ?
MAGDALENA : Greu de răspuns..
HORAŢIU : Îl cunosc ?
MAGDALENA : Da şi nu.
HORAŢIU : Nu există da şi nu.
MAGDALENA : Există.
HORAŢIU : Cum îl cheamă ?
MAGDALENA : Vrei cam multe.
HORAŢIU : Te vreau pe tine. Dacă asta înseamnă multe...
MAGDALENA : Înseamnă... Ştii ce se întîmplă, Horaţiu ?
HORAŢIU : Tocmai asta e, că nu ştiu ce se întîmplă.
MAGDALENA : Dacă-ţi spun cine e...
HORAŢIU : Individul...
MAGDALENA : Tovarăşul...
HORAŢIU : Tovarăşul cui ?
MAGDALENA : Tovarăşul meu...
HORAŢIU : Aha...
MAGDALENA : Dacă ţi-aş spune cine e...
HORAŢIU : Îmi vei spune.
MAGDALENA : Poate.
HORAŢIU : Sigur. Cine e ?
MAGDALENA : N-o să crezi.
HORAŢIU : Posibil.
MAGDALENA : Şi, ceea ce e mai grav, nu vei înţelege.
HORAŢIU : Cu neputinţă. Numele lui !
MAGDALENA : Şeful sectorului sufflete. *(Pauză.)*
HORAŢIU : N-am auzit. *(Pauză.)* Imagine ? Alta ? *(Gest.)*

MAGDALENA : Dacă vrei...
HORAŢIU : Eu nu vreau. Eu vreau să cunosc adevărul.
MAGDALENA *(echivoc)* : Ţi-am spus că nu vei crede.
HORAŢIU : Nici nu cred.
MAGDALENA : Vezi...
HORAŢIU : Văd că îţi rîzi de mine.
MAGDALENA : Jur, Horaţiu.
HORAŢIU *(mîinile de cap)* : Mai şi jură pe deasupra !
MAGDALENA : Jur, Horaţiu, că omul care mi-a deschis ochii este Şeful sectorului suflete.
HORAŢIU : În persoană.
MAGDALENA : În persoană.
HORAŢIU : Magdalena, şeful ăsta al tău e o nălucă, o himeră, o imagine. Imaginile nu circulă pe stradă.
MAGDALENA : Imaginea lui a trecut pe la mine.
HORAŢIU : În carne şi oase...
MAGDALENA : În carne şi oase...
HORAŢIU : A coborît din înălţimile sale...
MAGDALENA : Trăieşte sus de tot...
HORAŢIU : Şi a fost aicea, care va să zică...
MAGDALENA : Aici.
HORAŢIU : În camera asta ?
MAGDALENA : În camera asta.
HORAŢIU : Din ce în ce mai bine... Şi vorbea...
MAGDALENA : Oho...
HORAŢIU : Aşa, ca mine, de pildă...
MAGDALENA : Altfel...
HORAŢIU : Va să zică, ai remarcat totuşi o oarecare deosebire între *(didactic)* felul cum vorbesc eu... şi felul cum vorbeşte el.
MAGDALENA : O deosebire foarte mare.
HORAŢIU : Nu te aşteptai.
MAGDALENA : A fost într-adevăr o surpriză.
HORAŢIU : Plăcută ?
MAGDALENA : Da.
HORAŢIU *(iritat)* : ...Şi... despre ce ai discutat ?
MAGDALENA : Fel de fel de chestii.
HORAŢIU : Şi mai mari şi mai mici...
MAGDALENA : Mai mult mari.
HORAŢIU : L-ai poftit, bineînţeles, la o cafea.
MAGDALENA : Sînt gazdă.
HORAŢIU : Poate şi la un pahar de vin.
MAGDALENA : Firesc.
HORAŢIU : Şi v-aţi înţeles de minune.
MAGDALENA : Pentru început...
HORAŢIU : Sigur... mai urmează.
MAGDALENA : Nădăjduiesc.
HORAŢIU : Ce nădăjduieşti? ...Să mai apară... pe-aici...
MAGDALENA : Bineînţeles.
HORAŢIU : Să mai vorbească despre... fericirea pe pămînt.
MAGDALENA : Vorbeşte frumos.
HORAŢIU : Să mai zîmbească.
MAGDALENA : Zîmbeşte frumos.
HORAŢIU : Ar putea fi, prin urmare, descris cu precizie, desenat, fotografiat...
MAGDALENA : A şi fost.
HORAŢIU : E, într-adevăr, o apariţie extraordinară.
MAGDALENA : Au spus-o şi alţii.
HORAŢIU : Şi altele...
MAGDALENA : Banuiesc.
HORAŢIU : ...care i-au văzut chipul, l-au admirat la nesfîrşit şi i-au păstrat, poate, ca şi tine, imaginea în amintire.
MAGDALENA : Nu chiar ca mine.
HORAŢIU : Dar, oricum, au păstrat-o.
MAGDALENA : Tot ce se poate. Le priveşte.
HORAŢIU : Prin cîte case omeneşti o fi pătruns imaginea respectivului ?
MAGDALENA : Oh, prin foarte multe...
HORAŢIU : O mie.. o sută de mii... un milion...
MAGDALENA : Cred că un milion este cifra...
HORAŢIU : Mare pişicher, individul...
MAGDALENA : Pare modest.
HORAŢIU : Cred şi eu... Cu asemenea succese... *(Pauză. Mîinile la spate.)* Da... da... E limpede totul ca lumina zilei. Magdalena, tu te-ai îndrăgostit de-o imagine.
MAGDALENA : O preţuiesc.
HORAŢIU : Foarte bine... şi eu o preţuiesc... Toată lumea preţuieşte imaginile. Dar aici e vorba de o imagine, nu de un om adevărat.
MAGDALENA : De ce-l calomniezi ? El este un om adevărat.
HORAŢIU : Magdalena, nu te supăra, dar eu trebuie să chem un medic. *(Mîna pe receptor.)*
MAGDALENA : Ţi-e rău ?
HORAŢIU *(spargere de dinţi)* : Da ! *(Renunţă la telefon.)* Magdalena, nici o femeie din lume nu a primit să se mărite cu imaginea unui bărbat.
MAGDALENA : O, numai eu cîte cunosc...
HORAŢIU *(exasperare demnă de înţeles pentru orice om cu bun-simţ)* : Magdalena... tu eşti o fată cu capul în nori, iar eu sînt un economist, un om al cifrelor, un om lucid. Tu te

poţi lăsa furată de o nălucă, dar eu nu mă înşel niciodată.

MAGDALENA : Dacă spui tu...

HORAŢIU : Nu că spun eu, aşa este. Draga mea, dezmeticeşte-te ! *(O scutură de umeri.)* E timpul să te dezmeticeşti.

MAGDALENA : Simt asta şi fără să mă scuturi.

HORAŢIU : E timpul să pricepi că ai căzut pradă unui fenomen uluitor, ale cărui rădăcini nu le deslusesc.

MAGDALENA : O fi... secolul...

HORAŢIU : Nu mă interesează secolul XX la ora de faţă.

MAGDALENA : Păcat. Merită.

HORAŢIU : Fie. Vinerea am seminar la materialismul dialectic.

MAGDALENA : Du-te.

HORAŢIU : Mă duc. Fii liniştită. Numai că, înainte de a mă duce la seminar, vreau să-ţi atrag atenţia, cu cea mai mare seriozitate, că aşa nu se mai poate discuta.

MAGDALENA : Sînt de acord cu tine, Horaţiu.

HORAŢIU : Ne cunoaştem de cîteva luni de zile. Sîntem împreună de cîteva luni de zile. Te-am întrebat în vară dacă vrei să ne căsătorim. Mi-ai răspuns că nu mă cunoşti. Acuma nu mai e vară, e toamnă, şi te întreb încă o dată dacă vrei să te măriţi cu mine.

MAGDALENA : Nu, Horaţiu.

HORAŢIU : De ce ?

MAGDALENA : Pentru că te cunosc.

(Soneria. Magdalena se duce în vestibul să deschidă şi se întoarce numaidecît cu un buchet de flori.)

HORAŢIU : Aha ! *(Nervi.)* Cine ţi le-a trimis ?

MAGDALENA *(deschizînd plicul)* : Tu nu.

HORAŢIU *(care i-a smuls cartea de vizită, citeşte)* : „Îngăduie-mi..." *(O întoarce pe o parte şi cealaltă, căutînd iscălitura.)* Fără iscălitură... Îl cunoşti ?

MAGDALENA : Uimitor de puţin.

HORAŢIU : Te cunoaşte ?

MAGDALENA : Uimitor de bine.

HORAŢIU : Să nu-mi spui că este... „Şeful sectorului suflete"...

MAGDALENA : Mai ştii ?

HORAŢIU *(recitează)* : Hm... „Îngăduie..." E cazul să-i îngădui ceva ?

MAGDALENA *(aspru)* : Horaţiu !

(Soneria.)

HORAŢIU : O zi bogată. Toată lumea sună la uşa ta.

(Magdalena se duce să deschidă, întorcîndu-se pentru a doua oară cu un buchet.)

HORAŢIU : Alt admirator ?

MAGDALENA *(privind scrisul de pe plic)* : Alte flori.

(Horaţiu repetă mişcarea de mai sus, cerînd biletul pentru lectură.)

HORAŢIU : Astea trebuie să fie de la Gore. Ne-am ciocnit pe stradă, era să nici nu-l recunosc. Cam provincializat, băiatul. Zicea că trece pe-aici... *(Citeşte.)* „să-ţi"... Şi tot fără iscălitură... Să-ţi ce ? Dacă nu sînt indiscret...

MAGDALENA : Eşti.

HORAŢIU : Nu eram.

MAGDALENA : Ai devenit...

(Soneria. Acelaşi joc.)

HORAŢIU : Să-ţi... ?

MAGDALENA *(citind)* : „spun"...

HORAŢIU *(buchetul, cuvîntul şi...)* : Dacă avem de-a face cu prima frază a unui roman-fluviu, reiese că vei căpăta flori, din cinci în cinci minute, pînă la bătrîneţe.

MAGDALENA : Mi-ar prinde bine.

HORAŢIU : Lasă glumele, Magdalena, ai glumit destul.

MAGDALENA : Nu, Horaţiu, tocmai asta e... că n-am glumit destul.

(Soneria. Acelaşi joc.)

HORAŢIU : Fac prinsoare că urmează „că"...

MAGDALENA *(cu buchetul nou venit)* : Ai cîştigat.

HORAŢIU : Eu sînt mai laconic. Ţi-aş fi mărturisit iubire fără de moarte într-un singur buchet.

MAGDALENA : Sînt convinsă.

HORAŢIU *(la ceas)* : Întîmplările se desfăşoară în chip vertiginos. Am ajuns — să ne amintim încă o dată — la „Îngăduie-mi să-ţi spun că"... Dacă florăria „1 Mai" de pe bulevardul Bălcescu acţionează în acelaşi ritm contemporan ca pînă în prezent, se poate nădăjdui că, în următoarele două sau trei minute, va sosi şi... „te iubesc"... Mă simt ca la cinematograf, cînd eroii principali se apropie cu nesfîrşită sfiiciune unul de ce-

lălalt, într-o sărutare supremă, în vreme ce spectatorii, simţind din îndelungă experienţă apropierea finalului, se grăbesc spre ieşire...

MAGDALENA : Într-adevăr... E tîrziu şi ziua e pe sfîrşite... Vreau să mă culc...

HORAŢIU : Singură ?

MAGDALENA *(două palme)* :...

HORAŢIU : Asta-i o replică, nu un răspuns.

MAGDALENA : Lasă-mă, Horaţiu. *(Îi arată uşa.)* Ăsta-i un răspuns, nu o replică. Du-te, Horaţiu... Nu vreau să te găsească aici trandafirii...

HORAŢIU *(ultimă încercare)* : Trandafirii se ofilesc repede, Magdalena. Ei îmbată, ca la un chef pierdut de noapte, şi pe urmă, în zori, cînd deschizi ochii, observi că petalele au căzut, veştejite...

MAGDALENA : Florile vor aer şi apă...

HORAŢIU : Dar, pînă la urmă, oricît le-ai hrăni, ele pier, uscate şi golite de miresme.

MAGDALENA : Răsar, din nou şi veşnic, în fiece anotimp.

HORAŢIU : Pentru a muri, încă o dată şi la nesfîrşit. Petalele sînt trecătoare, Magdalena. Numai spinii durează. Tu n-ai nevoie de petale. Tu nu te poţi sprijini de-un trandafir. Ţie-ţi trebuie doi umeri de piatră. I-am adus. Reazemă-te de ei. Stăpîneşte-i. Ştii ce apăsat calci pe pămînt cînd eşti stăpîna a doi umeri de piatră ?

MAGDALENA : Mi-e teamă, Horaţiu, că există proprietăţi care te ţin în sclavie.

HORAŢIU *(schimbare de ton)* : De altfel *(pauză)*, ca o dovadă în plus că petalele nu sînt statornice... A trecut cîtă vreme — de la ultimul buchet ? Unde-i „te iubesc" ? O fi ostenit trimiţătorul... E şeful tău de la ...fabrică ?

MAGDALENA : Taci, Horaţiu.

HORAŢIU : Sau l-o fi trimis, răzgîndindu-se... pe altă adresă...

MAGDALENA : Nu ştii ce vorbeşti.

HORAŢIU : Fapt e că întîrzie.

MAGDALENA : Totdeauna întîrzie cineva... *(Pauză.)* Du-te... Horaţiu. Vreau să fiu singură... Singură cu mine, nu cu tine. *(Îi întinde pardesiul, pălăria, mănuşile. Bărbatul le apucă stors, ca după o bătălie pierdută.)*

HORAŢIU : Aş dori să-ţi cer ceva... să te rog ceva... „să-mi dai ceva".

MAGDALENA : Ce anume ?

HORAŢIU : Timp.

MAGDALENA : N-am.

HORAŢIU : Sst ! *(Ascultînd zgomotul de afară.)* Vine, vine „te iubesc" ! Auzi ? Îl auzi cum suie scările ?... Cum îi tremură paşii ?... Cum încearcă, după o ultimă zvîcnire de teamă, soneria ? *(Soneria. Horaţiu se repede la uşă.)* Las' că deschid eu. Merită. *(Revine, după ce-a deschis, urmat de Gore.)* Dezamăgire. E numai Gore. *(Schimb indescifrabil de „bună seara".)* Intră, Gore !

GORE *(care, de fapt, a intrat)* : Intru. *(Discret, vizitatorul examinează cu privirea buchetele de flori : 1, 2, 3, 4 ; din numărătoarea pe degete va remarca lipsa ultimului buchet.)*

HORAŢIU : Ai venit cum nu se poate mai bine... Dac-ai şti ce bucuros sînt să te văd la-nfăţişare... *(Îl ia de umeri.)*

GORE : Plăcerea e de partea mea.

HORAŢIU : Pentru că astăzi trebuie, înţelegi, trebuie să sărbătorim un eveniment de seamă în viaţa Magdalenei.

GORE *(jenat)* : Nu trebuie...

HORAŢIU : Ba da. Astăzi, dragă Gore, prietena noastră Magdalena a încercat o revelaţie de natură să-i schimbe, brusc şi hotărîtor, întreg mersul vieţii... Ce cauţi ?

GORE *(cu ţigara)* : Foc.

HORAŢIU *(brichetă)* : Astăzi, cum spuneam, Magdalena a ajuns, pe temeiul unei cercetări adînci şi precise a conştiinţei, la concluzia că iubeşte o imagine.

GORE : O ce ?

HORAŢIU : O imagine, Gore. Nu-ţi vine să crezi...

GORE : Nu.

HORAŢIU : Nici eu n-am crezut.

GORE : Şi-acuma crezi ?

HORAŢIU : Sînt obligat, Gore.

GORE : Ei, foarte bine.

HORAŢIU : E, pare-se, o imagine fermecătoare.

GORE : Cine ţi-a spus ?

HORAŢIU : Magdalena. O imagine care pogoară în casele oamenilor.

GORE : Asta... tot ea ţi-a spus-o ?

HORAŢIU : Tot. *(Gore — privire derutată către Magdalena.)*

GORE *(fantezie)* : Vezi-ţi de treabă...

HORAŢIU : E adevărul gol-goluţ...

GORE : Mă îndoiesc.

HORAŢIU : Nu te îndoi, Gore. M-am îndoit şi eu. Aveam motivele mele să mă îndoiesc.

GORE : Eu le am în continuare.

HORAŢIU : Mă cunoşti. Sînt un om lucid.
GORE : În general — da.
HORAŢIU : Nu în general, în toate împrejurările.
GORE : Ei, uneori mai greşeşte omul.
HORAŢIU : În cazul de faţă nu greşesc.
GORE : Eşti sigur ?
HORAŢIU : Absolut... Individul...
GORE : Ce cuvînt...
HORAŢIU : Cuvîntul meritat... Individul, spuneam...
GORE : Am auzit.
HORAŢIU : Se bucură de puteri miraculoase.
GORE : Ce te face să crezi ?
HORAŢIU : El posedă o inteligenţă scăpărătoare.
GORE : E, treacă-meargă...
HORAŢIU : O putere în faţa căreia nu rezistă nimeni şi nimic.
GORE *(bate-n lemn)* : Să nădăjduim.
HORAŢIU : Şi-a cucerit admiraţia fără de margini a unui milion de femei.
GORE : Ai spus un milion ?
HORAŢIU : Cincizeci de mii în plus, cincizeci de mii în minus...
GORE : Ei, asta-i prea de tot.
HORAŢIU : Sînt omul cifrelor.
GORE : Adevărat, uitasem.
HORAŢIU : Vezi, de ce pui mereu la îndoială spusele mele ?
GORE : Mi-e greu să-ţi explic...
HORAŢIU : O singură ambiţie mai am, Gore.
GORE : Care ?
HORAŢIU : Să mă întîlnesc o dată faţă-n faţă cu imaginea.
GORE : Nu e greu.
HORAŢIU : Ce ştii tu !... Să am cu dumneaei o discuţie între patru ochi.
GORE : Ţii cu tot dinadinsul ?
HORAŢIU : Şi s-o ucid. Vreau să ucid o imagine.
GORE : Cum ?
HORAŢIU : Nu m-am gîndit încă. Da' de ce întrebi ?
GORE : Aşa... Din curiozitate intelectuală.
HORAŢIU : Nu mi-am înfruntat niciodată puterile cu o nălucă, dar acum tare-aş avea poftă să schimb două vorbe cu activistul ăsta de la raion.
GORE : Care activist ?
HORAŢIU : Un activist... Un fel de şef de sector... la nu ştiu care sfat popular... care a vizitat-o pe Magdalena... Şi care astăzi...
GORE : Nu-i adevărat !
HORAŢIU *(direcţia Magdalena)* : Întreab-o. Ea mi-a spus.
GORE : Minţi ! *(Către Magdalena.)* Nu-i adevărat, spune că nu-i adevărat !
MAGDALENA : Ba da, Gore. Horaţiu are dreptate. Iubesc un activist. Un activist de frunte...
HORAŢIU : Şef de sector ?
MAGDALENA : Şef de sector !
GORE : Credeam... simţeam...
MAGDALENA : Nu te-am minţit niciodată. Nu l-am minţit niciodată. Îl iubesc pe omul pe care-l iubesc. *(De aici încolo, scenă ochi în ochi Gore-Magdalena, avîndu-se în vedere ca Gore să fie tare mic şi necăjit.)*
GORE : Eu... eu îl ştiu ?
MAGDALENA : Nu l-ai cunoscut cu adevărat niciodată.
GORE : A fost la tine astă-seară ?
MAGDALENA : Astă-seară...
GORE *(gîtuit)* : Cum arată ?
MAGDALENA *(extatic)* : Şeful, dragul meu, este un tînăr înalt, frumos, bronzat, puternic, mîndru, îndrăzneţ, generos, gata oricînd să se arunce-n foc pentru semenii săi. *(Gore fuge din scenă.)* Neiertător cu răul din lume, intransigent, pur, cosmonaut al sufletului omenesc, purtător de soare pe pămînt...

CORTINA

PARTEA a II-a

Magdalena este singură în partea stîngă a scenei, aşa cum am lăsat-o la căderea cortinei. Cu capul în mîini, luminată de un colţ de reflector. Ea suferă profund. Cîţiva paşi, şi o hotărîre.

MAGDALENA *(şoaptă)* : Costică !... *(Ceva mai tare.)* Costică ! *(Chematul apare cu un dosar subsuoară şi multă, multă grabă în priviri.)*
COSTICĂ : M-ai chemat ?
MAGDALENA : Nu-l găsesc nicăieri pe Şef...
COSTICĂ : Azi e joi.
MAGDALENA : Şi ?
COSTICĂ : Ai uitat ? Joi e zi de audienţe... Sînt şapte înscrişi pe listă.
MAGDALENA : Ah...
COSTICĂ : Şi, între timp, trebuie să punem la punct raportul pe trimes-

tru. Am întîrziat. *(Arătînd dosarul.)* Dacă nu ajung la raion în cinci minute, se lasă cu critică de sus. *(Dă să plece.)*

MAGDALENA : Stai o clipă, Costică. Am nevoie de el. Urgent. Roagă-l să treacă pe la mine...

COSTICĂ : Acuma ? Peste poate. Aşteaptă cetăţenii în anticameră.

MAGDALENA : E un caz de forţă majoră...

COSTICĂ : Toate cazurile de la „suflete“ sînt de forţă majoră.

MAGDALENA : Să contramandeze audienţele. O dată...

COSTICĂ : Magdalena, unde ai mai pomenit şef al sfatului popular să nu respecte orele de primire ?

MAGDALENA : Adevărat... Oh, ce-i de făcut ?

COSTICĂ : Bucluc mare ?

MAGDALENA : Mare...

COSTICĂ *(cu înţeles)* : Gore ?...

MAGDALENA : A dispărut.

COSTICĂ : Şi eu care crezusem că...

MAGDALENA : A fugit...

COSTICĂ : Prostul...

MAGDALENA : Costică, numai deştepţii fug.

COSTICĂ *(meditaţie)* : Mai ştii... Ultima mea nevastă spunea...

MAGDALENA : De cîte ori ai fost însurat ?

COSTICĂ : O dată. Spunea : tu, Costică...

MAGDALENA *(taie)* : Costică, nu mă lăsa. E tîrziu. Trebuie să vorbesc cu şeful.

COSTICĂ : Uite cum facem. Pune-ţi ceva pe tine şi vino la raion.

MAGDALENA : Vin...

COSTICĂ : Nu acuma... La şi jumătate. Te bag eu peste rînd. *(Ceas.)* Am întins-o.

(Salută şi dispare, în timp ce sectorul din dreapta al scenei se luminează, înfăţişînd biroul Şefului sectorului suflete de la sfat, alcătuit dintr-o masă cu sertare, scaune normale, un fişier, un dulap cu dosare, un grafic foarte vizibil indicînd mersul feluritelor activităţi [pe rubrici : calomnie, intrigi, gelozie, suspiciune, egocentrism etc.], o lozincă : „Ţineţi-ne de vorbă, sîntem în întrecere“ şi un etc. care îngăduie regizorului numeroase libertăţi de exprimare. Se intră prin dreapta. În clipa cînd biroul este luminat pe de-a-ntregul, la şi în faţă se află Şeful şi Costică.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Mai repede, Costică. *(Ceas.)* Trebuie să predăm raportul pînă mîine la 12.

COSTICĂ : Sectorul birocraţie l-a şi dat la dactilografă.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Cred şi eu. Cu doisprezece oameni pe schemă... În sfîrşit... Iar mă enervez. Simt cum îmi sare ţandăra. Anghelache s-a întors ?

COSTICĂ : Luni. Mai are două zile de anul trecut.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Hm! Te ascult... *(la note, în timp ce Costică vorbeşte răsfoind diferite dosare.)*

COSTICĂ : Nu ştiu cum să încep...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Mă interesează calomniatorii. Dă-i bătaie !

COSTICĂ : Aşa... Calomnii... 24... În august am avut 19.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Era lumea plecată la mare. *(Notează.)* Aşadar, creşte cu 20%.

COSTICĂ : Intrigi — 20. *(Vesel.)* Luna trecută au fost 24.

SEFUL SECTORULUI SUFLETE: Bun. Scade cu 20%. Bîrfeli ?

COSTICĂ : 1 204.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Staţionar... Mai departe : certuri între părinţi şi copii...

COSTICĂ : 400.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Certuri între prieteni.

COSTICĂ : 4 000.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Certuri între soţ şi soţie.

COSTICĂ : Se calculează la maşina electronică.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Împăcări între soţ şi soţie.

COSTICĂ : E una pe Căderea Bastiliei... dar nu sînt sigur. Aştept un telefon pe la prînz.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Verifică. Nu vreau decît cifre verificate.

COSTICĂ *(jignit)* : Îmi pare rău.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Costică...

COSTICĂ : La ordin !

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Cum stăm cu nepăsarea ?

COSTICĂ *(exasperare)* : Iarăşi ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ai?

COSTICĂ : Păi nu s-a definitivat în ultima şedinţă de birou că nepăsarea ţine de sectorul birocraţie ? Noi sîntem profilaţi pe suflet. *(Pe degete.)* Nepăsarea — vino mîine, dispreţul faţă de om au trecut la tovarăşul Pitei.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Provizoriu, Costică, pînă la reorganizare.

Trebuie totuşi să urmărim problema în continuare.

COSTICĂ : Apropo, tovarăşe, e adevărat ce se-aude ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Cu reorganizarea ?

COSTICĂ : Spun băieţii de la propagandă că se desparte sectorul în două : un sector suflete şi unul nou, contra prostiei, cu şase oameni pe schemă.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Zvonuri. E un proiect, într-adevăr, mai vechi, dar se freacă de vreo doi ani. Pînă se aprobă...

COSTICĂ : Şi că aţi veni dumneavoastră... că-l pune pe tovarăşul Benedict la suflete.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Vezi-ţi de treabă... Nu las eu dragostea din mînă. De-abia am prins cheag aici şi... Uite, vezi, cu asta nu mă împac eu : cu fluctuaţia de cadre. Cum s-a familiarizat omul aşa... puţin... cu munca, hop... îl şi muţi, la dracu-n praznic. Nu e bine... De altfel, trebuie să fiu nu ştiu cum ca să primesc la contra prostiei. Acolo îţi rupi gîtul în douăzeci şi patru de ore... Da' nu se face. Nu, că eu aş fi simţit *(gest)*, eu am nas...

COSTICĂ : Tovarăşe... *(încurcat)* ăla... *(bîiguie)*.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Am terminat. *(Ceas.)* Trebuie să dăm drumul la audienţe.

COSTICĂ : Totuşi... *(Semn : o clipă.)*

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ce e ?

COSTICĂ : Aş vrea să-mi fac autocritica.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu acuma, aşteaptă oamenii în anticameră.

COSTICĂ : Mă apasă.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Un minut. *(Pe ceas.)*

COSTICĂ : Să vedeţi, eram în muncă de teren cu rămăşiţele şovinismului, naţionalism, chestii, pe o sesizare — e unul de la Aprozar care-l înjură toată ziua pe un puşti că taică-su e ţigan, în rezumat, puştiul nu mai are viaţă... L-am chemat în stradă pe individ, l-am lămurit o dată, l-am lămurit de două ori, eu însă, ştiţi, sînt mai slab la ideologie şi i-am scăpat un croşeu pe stînga...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Numai unul ?

COSTICĂ : În general, da. Cetăţeanul a scos briceagul, atunci eu m-am apărat...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Am înţeles : cînd iese din spital ?

COSTICĂ : Marţea viitoare.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Aşa devreme ? Ai îmbătrînit, Costică.

COSTICĂ : Ăsta sînt eu — calităţi şi lipsuri. Îmi iau însă angajamentul...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Lasă matale angajamentele... *(Costică, făgăduieli.)* ...Mai discutăm noi chestiunea asta.

COSTICĂ : Dar... vă rog... la nivel de sector.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Să vedem. Oricum, în loc să pierzi nopţile la bufetul „Bumbeşti"... mai bine... ţi-ai ridica nivelul.

COSTICĂ *(mecanic)* : Are un şidvei de 14... Eu, nopţile ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Eu le văd pe toate... Nu-mi scapă nimic.

COSTICĂ *(smerit)* : Pot să mă duc în probleme ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Du-te... şi cheamă pe... *(Descifrează greu.)*

COSTICĂ : Ştiu.

(Intră, în mod foarte neaşteptat, Actriţa, îmbrăcată în rochia clasică a Ofeliei, inclusiv florile respective, machiajul şi disperarea.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Dumneavoastră ?

OFELIA : Înţelege-mă...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Zilnic, între cinci şi şapte...

OFELIA : Te-am căutat vineri.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Am fost în şedinţă.

OFELIA : Te-am sunat sîmbătă.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Am fost pe teren.

OFELIA : Am îndrăznit duminică.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Eram la o nuntă.

OFELIA : Am încercat a doua zi.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Eram la o înmormîntare.

OFELIA : În sfîrşit, mi s-a spus să trec astă-seară.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(ceas)*: Veniţi de la spectacol ?

OFELIA : Vin din spectacol... Am aşteptat, înnebunită de nervi, să spună Hamlet: „Du-te la mînăstire...". M-am aruncat într-o maşină... taxiul aşteaptă la intrare... am zece minute pînă la scena a patra, iată-mă, primeşte-mă, ajută-mă...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Te rog, linişteşte-te.

OFELIA : Te rog, linişteşte-mă... *(La loc.)* Am ajuns la capătul puterilor.

În fiecare zi sosește la teatru o anonimă. În fiecare săptămînă — una la raion.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE *(în dosar)*: Două.

OFELIA: În fiecare lună — la orășenesc. Ce au cu mine? Ce vor de la mine? Se spune că mi-am otrăvit soțul cu Fenergan.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: E adevărat?

OFELIA: N-am fost măritată niciodată... Se zice că în 1952, pe cînd mă aflam în turneu, am furat 500 de lei din buzunarul inginerului șef de la Săvinești.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Și?

OFELIA: Săvineștii nu existau în '52... Se zice că mi-au dat să joc Ofelia pentru că m-aș... *(Tuse.)*

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE *(repede)*: E clar.

OFELIA: Nu... mărita cu directorul teatrului.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE *(timid)*: De ce nu?

OFELIA *(rece)*: Avem directoare... Se spune că mă culege miliția din șanțuri, că fac contrabandă de ceasuri elvețiene, că mi-am falsificat actul de naștere, ascund un criminal de război pe balcon, am o verișoară la Singapore și un unchi în guvernul lui Chombe. Dacă aduni toate cîte mi se pun în seamă, ajungi neapărat la concluzia că sînt mai mincinoasă decît „Europa liberă" și am săvîrșit mai multe crime decît O.A.S.-ul... Ce rău am făcut? Ce rău le-am făcut?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Unul care nu se iartă: ai avut succes.

OFELIA: Doamne, cine m-a pus?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ei, ce-și face omul cu mîna lui...

OFELIA: Salvează-mă! *(În genunchi.)*

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Acuma vii? Trebuia să te gîndești înainte de... *(Gîndire necăjită, plină de căutări.)*

OFELIA: Nu mă lăsa! *(Speranță.)* Ei?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Lasă-mă să mă adun... așa... *(Revelație.)* Te-ai gîndit vreodată la o cădere? Joci prost, publicul fluieră, a doua zi ești simpatizată.

OFELIA: O clipă m-a bătut și pe mine gîndul să...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Și?

OFELIA: N-am izbutit. Nu pot să joc prost. Nu știu să joc prost. *(Aproape lacrimi.)*

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE *(încurajator)*: Ai încercat?

OFELIA: Am încercat să încerc... dar... *(Plînge.)* E foarte greu.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu mai plînge. Simt că... mi se sfîșie inima. *(Pauză.)*

OFELIA *(timid)*: O altă cale mai ușoară nu s-ar găsi?... Am auzit că la dumneavoastră se fac minuni... Mi-a spus Vasilescu de la estradă... că...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Povești. Tovarășă, eu sînt responsabil cu fericirea, nu cu utopia. Glorie... fără... fără ce ai dumneata... nu s-a pomenit de cînd pămîntul, așa cum n-au văzut oamenii niciodată lumină fără umbră. Umbra aceasta, să știi... o să te însoțească pînă la capătul vieții, neșovăitoare, neclintită, neîndurată.

OFELIA: Și chiar nu e nimic de făcut?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Merge greu. Nimeni și nimic n-a izbutit să ucidă o umbră.

OFELIA *(se ridică)*: În cazul acesta...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Se pare că există în matematică niște ecuații al căror X nu poate fi rezolvat, și nu din pricină că savanții ar fi fost neputincioși să afle soluțiile, ci pentru că ecuațiile acestea sînt astfel alcătuite încît nu pot fi dezlegate. Totuși...

OFELIA: Totuși... există un totuși...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Totdeauna... În octombrie avem conferința pe țară pentru combaterea calomniei. Vin și specialiști din afară.

OFELIA: Ca la cancer?

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Mai pregătiți. Se anunță cîteva referate interesante. Și trag nădejde să putem pune în practică vreo două-trei metode noi.

OFELIA: Și pînă atunci?... Un sfat, măcar un sfat...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Joacă bine. *(Scurt.)* Arta e răzbunare.

OFELIA: La revedere. Trebuie să intru în scenă... *(Iese.)*

(Șeful sună să intre următorul solicitant. Acesta este un bărbat fără vîrstă, pozitiv la înfățișare, măcinat la expresie. De la începutul scenei pînă aproape de sfîrșitul ei, Șeful va răspunde destul de laconic și de imprecis interlocutorului, poziția lui față de reclamant fiind nedefinită... Abia la ultimele propoziții vom avea prilejul să ne dăm seama de gîndurile care circulă în capul Șefului.)

INOVATORUL : Bună seara.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(ia loc)* : Poftiţi !

INOVATORUL *(se aşază)* : Se poate fuma ? *(Scoate o ţigară.)*

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Oricît. *(Îi oferă foc de la brichetă.)*

INOVATORUL : Mulţumesc. *(Tăcere.)* Se poate vorbi ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Oricum.

INOVATORUL : N-aş vrea să mă înţelegeţi greşit...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(sumbru)* : Voi încerca.

INOVATORUL : Dacă am venit la dumneavoastră e pentru că simt că...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(semn aprobator)* : ...

INOVATORUL : Eu vin la Sfat, din cinci în cinci ani doar. Cînd îmi ajunge pînă aici. *(Gît.)*

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Prea sus...

INOVATORUL : Am făcut o inovaţie. Nu ştiu dacă e bună, nu ştiu dacă e rea. Am... aşa... un fel de nesiguranţă atunci cînd lucrez, şi lucrez destul de chinuit... Dar în sfîrşit, se întîmplă, am încercat să fac o inovaţie. Eu lucrez cam greu... inovaţia despre care vă vorbesc... mă urmăriţi ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ei, au şi alţii...

INOVATORUL : Întocmai. Mi-a trecut prin cap acum vreo cinci ani. Poate şase. Nu, exagerez, cinci. În '57, toamna. Mi-a venit... ştiţi... o idee, am scris cîteva rînduri despre ea la gazeta de perete a uzinei, secretarul de partid, unu' Radu, a sărit în sus, zicea că e grozavă, dă-i bătaie — alţii la fel, eu m-am pus pe lucru, dar la un moment dat m-am oprit...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : De ce ?

INOVATORUL : De ce ? Nu-mi dau seama. Poate că nu era ideea destul de coaptă. Poate nu eram eu destul de copt. Poate m-am încîlcit prea în calcule. Oricum, am lăsat-o cîţiva ani. Între timp, m-am apucat de alta.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Deh...

INOVATORUL : De altă inovaţie. De altă inovaţie, mai bine spus, una care, aşa spun tovarăşii, e preţioasă...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Asta e bine.

INOVATORUL : O scurtez.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Şi asta e bine.

INOVATORUL : Prin februarie m-am apucat din nou de ideea veche, cunoscută cîtorva din uzină şi aşteptată. Şi a mers. Greu. Dar a mers.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(aprobă)* : Dumneata ai mers, nu ea.

INOVATORUL : Eram aproape gata, rugasem dactilografa să vină după amiază să bată la maşină primele pagini, făcusem chiar prinsoare cu nişte prieteni că isprăvesc pînă la 1 iulie, cînd deodată... cînd deodată a năvălit, ca lupul iarna, înfometat, unul Vencu, înfăţişînd, foarte grăbit, la cabinetul tehnic, un fel de inovaţie pornită de la ideea mea. Aţi auzit de Vencu ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(afirmaţie)* : Prea multe.

INOVATORUL : E vechi. E cunoscut de noi toţi. Dar nu de toţi, pare-se. Din păcate. Cînd n-are o idee, şi n-are niciodată de fapt, fură. Cînd se ridică cineva cu o lucrare, îl muşcă, neîndurînd în nici un chip „concurenţa". Cînd simte în aer o demascare, cade la pat, perpelindu-se că e bolnav foarte, ca să-l cruţe tovarăşii. Îl ştiţi pe Vencu ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(scoate o fotografie din fişier)* : E urît...

INOVATORUL : E destul de cunoscut în raion. Şi în acelaşi timp, destul de puţin cunoscut. E cel mai mincinos om din cîţi mi-a fost dat să întîlnesc în viaţa mea. Minte dimineaţa, la prînz, după-amiază, seara, minte acasă, la uzină, la raion, minte cînd e treaz, minte în somn, va minţi şi în mormînt. Ar trebui să-l lămuriţi, să faceţi ceva...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(negaţie hotărîtă, rea)* : Nu.

INOVATORUL *(derutat)* : Ah, în cazul acesta, vă rog să mă iertaţi. Crezusem că sînteţi responsabil cu sufletele.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Cu sufletul dumitale, nu cu al lui.

INOVATORUL : Atunci pentru ce nu vreţi să-l lămuriţi ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Mai tîrziu. După ce iese din puşcărie. Următorul !

(„Următorul" este un copil. Un băiat de zece ani, candid, candoare. Un băiat care pune întrebări.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(întors cu spatele la uşă, nu-l vede)* : Cinci minute. *(Se întoarce, l-a văzut.)* Zece.

COPILUL : Nene, sufăr.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Eşti un copil precoce.

COPILUL : Sufăr, nene. Avem un vecin care nu ne dă pace nicidecum. Ţipă mereu. Dimineaţa, cînd îmi iau cafeaua cu lapte, bate cu pumnii în perete. După-amiază, cînd îmi fac lecţiile, urlă ca lupii iarna în pădure. Seara, cînd trebuie să mă culc, ne ameninţă cu judecata. Sînt foarte amărît.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Vecinul ăsta al tău lucrează undeva ?

COPILUL : Nu prea.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : E mulţumit ?

COPILUL : Cum aţi ghicit ? Nu e.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Copii are ?

COPILUL : N-are...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ce face toată ziua ?

COPILUL : Zice : dacă.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ce zice ?

COPILUL : Dacă...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ah...

COPILUL : Dacă ar fi fost aşa... Dacă aş fi fost aşa... Dacă n-ar fi fost aşa... Dacă n-aş fi fost aşa... Şi eu spuneam dacă... mai de mult... Cînd eram copil. De fapt, ce înseamnă „dacă" ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nimic. „Dacă" nu înseamnă nimic. Cînd îl întîlneşti, ocoleşte-l. Cînd ţi se aşază în cale, feri în lături. Cînd îţi apucă mîna, plesneşte-l.

COPILUL : Aşa voi face. *(Pauză.)*

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Iar subsemnatul se va deplasa *(consultă agenda)* săptămîna viitoare pe teren să ia măsuri. Mai vrei ceva ?

COPILUL : Da, să ştiu.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Să ştii ce ?

COPILUL : Să ştiu de ce ţipă...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : De plăcere.

COPILUL : Mi-e nu-mi face plăcere să ţip. De ce ţipă ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : De nevoie.

COPILUL : Eu n-am nevoie să ţip. Eu vreau să mă plimb cu bicicleta la Băneasa, să văd filme pe bulevard, să joc fotbal, să citesc, să privesc la televizor. Vecinul nostru ţipă. De ce ţipă ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Pentru că vrea să fie auzit.

COPILUL : Dacă ţine cu tot dinadinsul să fie auzit, de ce nu cîntă ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : El n-are voce.

COPILUL : Atunci de ce nu ţine o conferinţă ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : El n-are nimic de spus. El nu e nimic.

COPILUL : Atunci să tacă, să se potolească, să priceapă că nu e nimic.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nimeni nu va mărturisi pe lumea asta că e nimic.

COPILUL : Vai, ce puternic e nimicul...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu e puternic, e primejdios.

COPILUL : Să veniţi mai degrabă pe la noi. Mîine. Astăzi. Ieri... Mi-e frică de nimic.

(Cînd iese, se ciocneşte de Horaţiu, care dă buzna, cam ameţit de oarecare alcooluri, în încăpere.)

HORAŢIU : Dă-mi îndărăt femeia !

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu-l aici.

HORAŢIU : Dar unde e ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu ştiu.

HORAŢIU : Ba ştii. Tu le ştii pe toate.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Încă nu. N-am greşit destul.

HORAŢIU : Dă-mi îndărăt femeia... E femeia mea ! *(Pumn în masă.)*

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(negaţie)* : Ţţ...

HORAŢIU : Poate-i a ta...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nici.

HORAŢIU : Atunci, a cui e ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu-l a mea. Nu-i a ta. Este a ei.

HORAŢIU : Şi ce face ea cu ea ? Ea n-are nevoie de ea. În schimb, eu... eu am...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Eu, eu, eu... Cel dintîi cuvînt pe care-l rosteşti — şi ultimul. Eu, eu, eu... Cu asta începi, cu asta sfîrşeşti. Îmi, îmi, îmi. Alte vorbe nu mai ştii, alte silabe nu-ţi vin la îndemînă. Mie, mie, mie... Aşa te trezeşti dimineaţa, aşa adormi seara. Meu, meu, meu... Lumea ta e un pronume.

HORAŢIU : Nu-i adevărat... Eu ţin la Magdalena. Nu vreau s-o pierd.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Şi la ceasul de aur ţii mult. Nespus de mult. N-ai vrea să-l pierzi.

HORAŢIU : Am grijă de ea.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : În acelaşi chip în care te-ngrijeşti de bunăstarea hainelor dumitale.

HORAŢIU : I-am dăruit, cînd a împlinit 25 de ani, o...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : În aceeaşi zi în care ai cumpărat pînză

pentru fotolii. *(Filfîie niște hîrtii.)* Am documente...

HORAȚIU : Cînd a fost bolnavă, am suferit.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Cînd ți s-a stricat Wartburgul, ai plîns. *(Filfîie o fotografie.)* Am fotografii. *(Scoate o brichetă din buzunar.)* Frumoasă brichetă — nu-i așa ? M-a costat ochii din cap, întreținerea ei — benzină, piatră — mă costă iarăși cîte ceva, m-am legat de ea, țin foarte mult la ea, am nevoie de ea, noaptea mai cu seamă, cînd sînt singur și nu găsesc chibrituri prin casă, m-ar amărî s-o pierd, dar niciodată n-am întrebat-o ce mai face. Cred, de altfel, că nu face nimic. Obiectele nu există. Părerile ei despre încetarea experiențelor nucleare mă lasă rece. Socot, de altfel, că nici nu are păreri în domeniul sus-amintit... Poate se plictisește... bunul meu... drag foarte și de preț... Ei și ? Nu joc pinaclu cu bricheta...

HORAȚIU : Am fost în toate serile la ea...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Dar locuiești în tine. *(Actorule, rostește rar și subliniat această replică.)*

HORAȚIU : O iubesc, jur pe tot ce am mai sfînt, o iubesc.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu ca îndrăgostit, ca proprietar... Aș dori să-ți atrag atenția în modul cel mai civilizat cu putință că proprietatea particulară asupra moșiilor, fabricilor, băncilor, mijloacelor de transport, femeilor... *(tuse)* și, să nădăjduim, a bărbaților, a fost desființată.

HORAȚIU : Minți !

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE *(aspru)* : Eu nu mint niciodată...

HORAȚIU : N-am văzut nicăieri o asemenea hotărîre...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : E tipărită sub numele de „Programul partidului...“ Așadar, ca să ne întoarcem la chestiunea în speță, vreau să te încredințez că am studiat cu cea mai mare atenție cazul dumitale, precum și plîngerea anexată la dosar. *(În timpul expunerii, Șeful sectorului suflete va mînui într-adevăr un dosar ca toate dosarele.)* M-am sfătuit cu tovarășii din sector, am discutat materialul în biroul raional, mai mult chiar, am cerut avizul comitetului orășenesc.

HORAȚIU : Pînă acolo ați ajuns !

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Fericirea se discută la nivel înalt... Cercetînd, analizînd, verificînd și răscind pe toate fețele, am ajuns la concluzia că ești vinovat de o seamă întreagă de păcate, dintre care cel mai grav îl constituie jaful.

HORAȚIU : Nu sînt hoț ! Nu-i adevărat ! Nu cunosc !...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : A cunoaște înseamnă a recunoaște... Ești un hoț, domnule Horațiu...

HORAȚIU : Dovada !

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE *(scoate o foaie de dosar)* : Iat-o...

HORAȚIU : Asta-i un petec de hîrtie...

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Scrisă... E un tabel. E *(citește)* un tabel privind lucrurile furate de cetățeanul Horațiu I. Horațiu, în perioada 1 februarie-1 septembrie anul curent... de la tovarășa... să-i mai rostesc numele ? Tabelul acesta cuprinde, ordonate și sistematizate prin truda colaboratorului nostru Costică, ale cărui talente administrative sînt mai presus de orice îndoială, toate surîsurile răpite din pricina crizelor de nervi ale domnului Horațiu, toate ceasurile bune jefuite din pricina stărilor negre ale domnului Horațiu, toate prieteniile alungate din pricina lăcomiei domnului Horațiu — care nu lasă altor pămînteni nici un pogon din sufletul achiziționat cu atîta cheltuială —, toată încrederea, puterea de muncă și îndrăzneala gîtuite din pricina spaimei și urii... vădite de domnul Horațiu la adresa năzuinței semenului său colonizat de a înfăptui ceva mai de preț pe acest pămînt, toate zilele pe care le-ai stors picătură cu picătură, pentru a-ți potoli foamea, toate nopțile, pe care le-ai sorbit, picătură cu picătură, pentru a-ți potoli setea..., precum și altele, nenumărate la număr, alcătuind avutul personal al tovarășei despre care discutăm. Ești mai mult decît un hoț, domnule Horațiu, ești un exploatator. Ești ultimul exploatator din Republica Populară Romînă.

HORAȚIU : Nu îngădui nimănui să se amestece în treburile conștiinței *mele.*

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Conștiința este a dumitale, roadele ei — ale tuturora.

HORAȚIU : Nu aflasem.

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Scrie pe toate zidurile. Conștiința e în planul de stat.

(Costică vîră capul prin deschizătura ușii, dar și-l retrage repede.)

HORAȚIU : Am plecat. Dar mă voi întoarce. Fără doar și poate. Eu mă întorc întotdeauna în locurile de unde am fost izgonit.
ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Te aștept : am nevoie de un dușman.

(Costică se năpustește alarmat peste cei doi, făcînd semne conspirative Șefului.)

ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE *(se ridică)* : Ce e ?
COSTICĂ : Vă cheamă președintele la o ședință-fulger. *(La ureche.)* Îl freacă pe șeful de la construcții.
ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ai luat și tu cuvîntul ?
COSTICĂ : Eu nu mă vîr printre giganți, eu stau în banca mea.

(Șeful iese, rămîn în scenă Costică și Horațiu.)

COSTICĂ : Ce făcuși, frate ? L-ai înfuriat pe Șef... Era cu capsa pusă...
HORAȚIU : El ? Eu...
COSTICĂ : Eu ți-am spus. Ți-am vorbit metodic. N-ai vrut să m-asculți. Asta te ia la început cu originea omului, Gagarin, profesorul Petrucci și taman cînd îl simți mai în propagandă, te întoarce o dată pe plătit... E tip greu... A fost om de șantier... Bumbești... Bumbești-Livezeni... În '48...
HORAȚIU : Aicea nu e șantier. *(Dă să plece.)*
COSTICĂ : Domnu' inginer...
HORAȚIU *(oprit)* : Ai ?
COSTICĂ : Este.
HORAȚIU : Zău ! Nu se vede.
COSTICĂ : Nu se vede, dar este... *(De la om la om.)* Eu îți vorbesc prietenește... Am un cumnat la președinție, care mi-a lămurit totul negru pe alb. *(Pe degete.)* Va să zică, întîi a fost industrializarea. S-a rezolvat ? S-a rezolvat. După aceea, s-a pus problema colectivizării. Ai fost la sesiune... *(Mîna pe reverul hainei.)* Băiatu' are medalia... S-a rezolvat. Acuma ce a mai rămas ? Morala. *(Precauție.)* Ești în stare să păstrezi un secret ?
HORAȚIU : Spune.
COSTICĂ : Dar n-ai auzit de la mine.
HORAȚIU : Spune odată !
COSTICĂ : Dacă scapi o vorbă, m-ai vîrît în mormînt. *(Privire în jur.)* S-a dat drumul la morală.

(Costică, cu fața spre ușă, percepe chipul cam nerăbdător al Magdalenei. Îi face semn să dispară și dă să-l scoată pe Horațiu din încăpere.)

COSTICĂ : Fugi, că se-ntoarce șeful... *(Îl conduce grijuliu.)* Să nu te cioc-nești de el. *(Horațiu, mirat, o apucă la dreapta, dar Costică îl răsucește spre viceversa.)* Vireaz-o pe stînga. Așa... Să fii cuminte. *(După ce a dispărut Horațiu, Costică o cheamă disperat pe Magdalena, care intră cam speriată.)* Vino. Așteaptă-l aici, că trebuie să se întoarcă acușica... Și fii concentrată. Fără introducere. Intră direct în fond. *(Se aud pași. Costică dispare vigilent ; intră Șeful, fără a se întîlni cu subalternul său.)*
ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Lume nouă... Ce vînt te aduce pe la sfat ?
MAGDALENA : Gore...
ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE *(ce mai vrei ?)* : După cîte știu, a venit.
MAGDALENA : După cîte știu, a plecat.
ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Nu...
MAGDALENA : Ba da. A fugit.
ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE *(înăuntru)* : Și el ? *(În afară.)* De ce ?
MAGDALENA : Nu știu.
ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Minți ...și întotdeauna...
MAGDALENA *(mărturisiri complete)* : A plecat pentru că n-a înțeles.
ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE: Hm... Îndeobște, oamenii fug cînd au înțeles... Ce n-a înțeles ?
MAGDALENA : Că eu... *(greu, greu)* îl... că... adică... eu am pentru el... adică... simpatie...
ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : I-ai spus că... îl... că... adică... ai...
MAGDALENA : I-am spus.
ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : În față ?
MAGDALENA : În spate.
ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Direct ?
MAGDALENA : Indirect.
ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : De ce ?
MAGDALENA : Ei, și dumneata...
ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE *(fierbere)* : ...Și cum l-ai făcut să priceapă că îl iubești ?
MAGDALENA : I-am spus că... iubesc pe altul.
ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE *(mîinile la cap)*: Asta se cheamă indirect ?
MAGDALENA : Pe altul... adică o imagine...
ȘEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ne îndrăgostim de imagini și divorțăm de ființe vii.

MAGDALENA : Vreau să zic, de un cosmonaut.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(în picioare)* : Tovarăşă Magdalena, m-am săturat. Sfatul popular al raionului „30 Decembrie" s-a ocupat de cazul dumitale cu răbdare şi conştiinciozitate. Cei mai buni activişti din sector şi-au risipit vremea şi nervii ca să te aducă pe calea cea bună. Personal, m-am chinuit cu dumneata cum nu ştiu să mi se fi întîmplat de prea multe ori în viaţă. Ei bine, m-am plictisit. Am ostenit. Am îmbătrînit. Înţelegi ? Am îmbătrînit... Din clipa de faţă, misiunea mea s-a terminat. Cazul Magdalena este închis, dosarul 207 va pleca la arhivă. Uite-te bine. Uite-te în ochii mei şi ţine minte ce-ţi spun. Din clipa de faţă, legăturile dumitale cu sectorul nostru au luat sfîrşit. Din clipa de faţă, eu, şeful sectorului suflete, am dispărut, o dată pentru totdeauna, din viaţa dumitale.

MAGDALENA : Şi spuneai că mă înţelegi.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Înţeleg multe, dar accept puţine.

MAGDALENA : Nu mă lăsa singură... Sufăr...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Îţi retrag dreptul la suferinţă. Durerea este privilegiul oamenilor serioşi. *(Şi în semn că întrevederea a luat sfîrşit, se pune pe studiat unele dosare... Dar Magdalena nu pleacă.)* Te rog să mă laşi... Am treabă. *(Privirea în jos, iarăşi pe dosare. Ea tuşeşte.)* Ce mai vrei ?

MAGDALENA : Să vină Gore. *(Pumni mici în masă.)* Vreau să vină Gore !

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu stă în puterile mele. *(Dosare.)*

MAGDALENA *(parcă eu nu ştiu)* : Cînd vrea raionul...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Îmi scoţi peri albi. *(Dosare.)* Şi măcar dac-aş şti unde locuieşte...

MAGDALENA : La hotel.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(telefon)* : La care hotel ?

MAGDALENA : Habar n-am... Nici el nu ştia încă. A fost chemat urgent la Bucureşti... la raion... e vorba de o şedinţă sau aşa ceva...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(lasă receptorul)* : Cum să-l găsesc ? Tot Bucureştiul este în şedinţă... Şi măcar dac-aş şti cum arată la faţă...

MAGDALENA : Arată bine...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu te-am întrebat ce gîndeşti despre el, ţi-am cerut să mi-l descrii. Cum arată la chip ? E blond, brun, înalt, scund, slab, gras ?...

MAGDALENA : Cam pirpiriu.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : E suplu, asta-i altceva... Poartă mustaţă, nu poartă, are ochi negri, albaştri, căprui...

MAGDALENA *(se ridică puţin pentru a privi în ochii interlocutorului)* : Căprui.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Aşa... Acum încearcă să precizezi două-trei amănunte. Ceva mai izbitor, o particularitate pe care n-o întîlneşti la fiecare pas. O trăsătură neobişnuită.

MAGDALENA : Neobişnuită !

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Sau mai rară...

MAGDALENA : Farmecul...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Farmec au mulţi.

MAGDALENA : Da, dar nu ca el.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Fie... S-o luăm altfel... Nu te mai gîndi la însuşiri, gîndeşte-te la defecte. Toată lumea are cîte un cusur. Şi tu, şi eu, şi el.

MAGDALENA : El n-are...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Mie poţi să-mi spui...

MAGDALENA : Ha, ha !

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : De ce rîzi ?

MAGDALENA : E foarte greu de lămurit.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Şi foarte greu să-l găsim în condiţiile astea... *(Pauză.)* Ascultă, tovarăşă Magdalena, eşti atît de îndrăgostită de Gore încît nu-l cunoşti ?... *(Paşi... paşi... revelaţie.)* O fotografie măcar. Dac-ai avea o fotografie...

MAGDALENA : Am. *(Scoate o fotografie din geantă.)*

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(ia loc pe scaun, examinînd documentul)* : Drăguţ băiat... Acum înţeleg de ce se dau în vînt toate fetele după el...

MAGDALENA : Ştii ceva ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : La noi se lucrează organizat. *(Arătînd dulapurile cu dosare.)* Fiecare caz cu dosarul corespunzător. Sistematic şi în ordine alfabetică. Cînd vreau să aflu ceva despre viaţa sufletească a cetăţenilor care mă interesează, mă ridic de pe scaun, fac doi paşi *(ceea ce şi face)* şi caut la litera respectivă. Go... Go... *(Vorbind, scoate cîteva dosare.)* Gologan Au-

rel... Gonciu... Goraş... *(Dosarele toate sînt subţiri, cuprinzînd, după cum se înfăţişează extrem de vizibil publicului, cîteva file doar.)* Aşa... Gore. *(Scoate şi pune pe masă un dosar de şapte ori mai voluminos decît precedentele, apoi, sub privirea înlemnită a vizitatoarei, răsfoieşte dosarul, punctîndu-şi lectura cu exclamaţii de mirare — invidie şi scărpinat în cap.)* O viaţă... sufletească destul de... bogată. *(Murmur.)* Pirpiriu, ai ? *(Iarăşi lectură, apoi brusc.)* Voiai să fii prima ?

MAGDALENA : Prefer ultima.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(caută ceva într-un sertar de jos şi, deoarece în timpul acesta Magdalena dă să citească anume file din dosar, o loveşte peste mînă, ridicînd capul, mustrător)* : Dumneata ai auzit vreodată de păstrarea secretului de stat? Vezi, că după aceea mă supăr... Şi-acum du-te acasă...

MAGDALENA : Aşa... fără rezolvare ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Du-te acasă. Vei primi un semn de viaţă din partea mea.

MAGDALENA : Sigur ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Eu nu te-am înşelat niciodată. *(Sună.)*

MAGDALENA *(ieşind)* : La revedere.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : La revedere.

(Magdalena iese pentru a reveni după cîteva clipe în camera ei, acum luminată în paralel cu biroul şefului. Urmărindu-i mişcările, ea le va comenta.)

MAGDALENA : Iubitule... Iubitule, s-a lăsat noaptea. E tîrziu. *(El se uită la ceas.)* Eşti ostenit. *(El — gesturi de oboseală, se aşază pe scaun, cercetează un caiet.)* Nu mai citi. E tîrziu. Ai să adormi pe caiet. *(Gesturi mereu în paralel cu vorbele Magdalenei.)* Haide, îmbracă-te şi du-te acasă. Tu n-ai casă ? Sau pe tine nu te-aşteaptă nimeni niciodată ? La urma urmei, ar trebui să se ocupe cineva şi de sufletul responsabililor cu sufletele... *(El bea cafea.)* Altă cafea. A cincea ? A şaptea ? Şi după aceea te miri că nu dormi noaptea. Sau tu nici nu vrei să dormi ? Ori nu ştii... Umbli prin odaie pînă la patru dimineaţa, răsfoieşti o carte, asculţi muzică, dar încet ca să nu se trezească vecinii, gîndeşti singur, vorbeşti singur. Cu cine vorbeşti ? Cu ce ? *(El : rîs interior sonor.)* Şi ţigările ?... Patru pachete pe zi. Unde-o să ajungi ? *(El, gest : prostii.)* Tu arunci oamenilor soare şi te hrăneşti cu fum. Ţi-ar trebui o... *(Pauză.)* Să facă ordine în viaţa ta. *(El, gest : lasă.)* Nu s-a găsit încă femeia? Mai discutăm noi... *(Tare.)* Auzi, mai discutăm noi... *(Tare.)* Auzi, mai discutăm noi... Iubitule, e noapte... Hai... pleacă. *(El tresare.)* Iubitule, e noapte... Hai, vino... *(El — acelaşi joc.)* Închide caietul, închide cifrele, închide sufletele noastre în casa de fier... Să nu le fure cineva. *(El execută, în paralel, mişcările corespunzătoare, dar, o clipă de şovăire, a uitat ceva, scoate, din nou, caietul, parcă întru verificarea unei cifre.)* Ai uitat ceva? Mereu uiţi cîte ceva... Fii mai organizat. *(El caută prin sertare, scoate hîrtii, confruntă fraze.)* Mai calm, mai stăpînit. *(El mîrîie.)* Şi fără nervi. *(Şeful sună.)*

MAGDALENA : Las' că vine Costică şi dezleagă încurcăturile din raport. Presupunînd că ar fi vreo încurcătură. *(El — da.)* Apropo, cum stăm cu dragostea pe septembrie ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(citind)* : Oof, doamne... *(Taie, numără, scrie.)* Optzeci şi şapte...

MAGDALENA : Optzeci şi şase. Al 87-lea s-a lămurit...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(tresare, ca şi cum ar fi auzit ceasul)* : Optzeci şi... *(numără)* şapte...

MAGDALENA *(şoptind)* : Şase...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(iritat, mai numără o dată şi strigă)* : Costică ! *(Sus-numitul irumpe în încăpere.)* Optzeci şi şapte sau optzeci şi şase ?

COSTICĂ *(mestecînd)* : La ură personală ?

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : La dragoste chinuită.

COSTICĂ : Optzeci şi şapte.

MAGDALENA *(tare şi îngroşîndu-şi vocea ca şi cum ar voi să le facă bărbaţilor o farsă)* : Optzeci şi şase.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Hotărăşte-te, 87 sau 86 ?

COSTICĂ : 87. V-am spus...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Ai zis întîi 86.

COSTICĂ : Eu ? Poate vi s-a părut...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Nu sînt omul vedeniilor. *(Scrie.)* Va să zică, 87...

MAGDALENA *(tare)* : 86. Unul s-a rezolvat...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(salt)* : Cît ai băut ?

COSTICĂ *(revoltă)*: Niciodată în orele de producţie. *(Vine spre Şef şi deschide gura.)* Verificaţi personal.

(Şeful nu mai înţelege nimic. Costică nu mai înţelege nimic; se uită lung, lung, la Şef, şi în atitudinea lui se va remarca o undă de alarmă umană.)

COSTICĂ : Tovarăşe...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Ai?
COSTICĂ : La 15... vreau să spun cînd se întoarce tovarăşul Benedict, plecaţi dumneavoastră în concediu... Mă gîndeam, de fapt, la odihnă...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(fix în ochi)*: Posibil...
COSTICĂ : Dacă vă duceţi la Timiş, e finul meu acolo... are un vin cinstit de Pietroasele... pui în fiecare zi la ţiglă, ouă proaspete, de la cuibar, o bucăţică de caş, muntele — munte, vii alt om.
MAGDALENA *(ca mai sus)*: Prostule...
COSTICĂ *(îngheaţă)*: Îmi pare rău, tovarăşe, eu nu sînt tare la *(dificultate)* empiriocriticism... dar am o demnitate.

(Şeful e uluit, Costică face stînga împrejur şi se îndreaptă grav spre ieşire.)

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(îl cheamă speriat)*: Costică! *(Dar Costică îşi vede de drum.)* Tovarăşe Costică! *(Disciplinat, interogatul se răsuceşte brusc, înfăţişînd superiorului un chip de piatră rănită.)* Vii cu mine la Timiş. *(Costică tresare.)* Vorbeşti la telefon cu naşul tău...
COSTICĂ : Fin...
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: Fin... Bineînţeles. Spune-i să pregătească două camere, cele mai bune, că aterizăm la 15. Jucăm table... Nimeni nu citeşte, nimeni nu gîndeşte, nimeni nu vorbeşte. Jucăm table o lună de zile. Înţeles?
COSTICĂ : Nu v-am contrazis niciodată.
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE: La revedere. *(Costică face stînga-mprejur.)* Costică! *(Figură inversă.)* Ştii table?
COSTICĂ : Sînt din Brăila. *(Iarăşi stînga-mprejur şi înainte spre ieşire.)*
ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(oprindu-l din nou)*: Costică! Te duci direct acasă. Şi dormi bine. Şi... *(Acelaşi joc.)* Mîine dimineaţă vii mai tîrziu. *(Costică — acelaşi joc.)* La şapte. *(Costică iese.)*

(Şeful se pregăteşte de plecare. Afară — se vede, se simte — plouă. Şeful se uită la ceas, îşi îmbracă fulgarinul, aprinde o ţigară.)

MAGDALENA: Plouă, dragul meu. Nu ieşi cu capul gol în stradă. O să-ţi cumpăr o pălărie. *(El: gest, nu.)* Sau un basc... *(Din buzunarul fulgarinului cade un ziar, dar cetăţeanul rămîne indiferent.)* E „Informaţia" de azi. *(Şeful tresare şi se întoarce, ridicînd gazeta. Stinge o lumină, alta.)* Ai uitat lampa de birou. Ca întotdeauna. *(Mişcare corespunzătoare, o ultimă privire aruncată încăperii.)* Îl iei pe 37? *(El: nu.)* Nu mai merge. S-a retras. Toate autobuzele dorm... Şi plouă... Şi plouă... *(El iese.)*

(Lumina din birou se stinge, treptat. Acum se luminează puternic, dar nu excesiv, odaia. Singură în scenă, Magdalena se pregăteşte de culcare. Îşi desface părul, se priveşte în oglindă, cînd, aşteptat sau neaşteptat, intră Gore.)

GORE : E voie?
MAGDALENA : Da.
GORE : Deranjez?
MAGDALENA : Nu... *(Pauză.)* Cauţi ceva?
GORE : Valiza. Am uitat aici, în grabă, valiza.
MAGDALENA : Scoate-ţi fulgarinul.
GORE : Ei nu... lasă...
MAGDALENA : Eşti ud, săracu' de tine, pînă la piele. De ce umbli fără nimic pe cap?
GORE : Eu nu mă-mpac cu pălăriile... Mă apasă...
MAGDALENA : Atunci, un basc.
GORE : Le pierd pe toate... bascurile şi stilourile... *(Scoate un pachetel.)* Ţi-am adus nişte ciocolată cu lapte... *(Al doilea pachet, al treilea.)*
MAGDALENA : Mulţumesc... Ţi-o fi foame...
GORE : Nu... seara nu... eu... un iaurt doar... Să nu mă-ngraş.
MAGDALENA *(îi scoate fulgarinul, ducîndu-l în vestibul)*: De ce n-ai luat autobuzul? Ori s-a retras?
GORE : S-a retras. Eu, dac-aş fi la I.T.B., aş pune autobuze toată noaptea... Rămîne uneori omul mai tîrziu... azi, de pildă... am umblat aiurea prin tot oraşul.
MAGDALENA : N-ai fost la raion? Te chemaseră parcă pentru treburi.
GORE : Am fost. O dată erau toţi în şedinţă, nu se putea intra la preşe-

dinte ; pare-se că se reorganizează secţiile. Eu simt cînd e ceva în aer. Pe urmă, cînd m-am întors, pe la vreo 10, dispăruseră toţi la orăşenesc. O să-l chem acasă, mai tîrziu, pe nea Anton.

MAGDALENA : Nea Anton ?

GORE : Preşedintele. El m-a-ncurcat. *(Scoate o telegramă.)* „Vino primul tren raion. Stop. Sarcini. Anton".

MAGDALENA : Să ştii că te transferă la Bucureşti. La Observator.

GORE : Vorbeşti prostii. Şi aşa sînt prea mulţi. Ciudat şi nea Anton ăsta... Nu ne-am mai văzut de... da... de pe şantier... Ce i-o fi venit ?

MAGDALENA *(ecou)* : De pe şantier.

GORE : Bun... Ei, eu am plecat. *(Iarăşi plecare-întoarcere.)* Mă priveşti cam straniu.

MAGDALENA : Tu nu eşti tu.

GORE : Găseşti ? A, fire albe. *(Mîna-n păr.)* Vîrsta-şi spune cuvîntul. *(Cabotin.)* Loc tineretului !

MAGDALENA *(pe drumul ei)* : Tu nu eşti tu... Tu eşti altul...

GORE : Aş, de unde...

MAGDALENA *(mai aproape)*: Tu eşti... cineva lîngă care eu... pe care eu... îl numesc Şeful sectorului suflete...

GORE : Ce imaginaţie... Şeful sectorului suflete... Nu există o asemenea fiinţă în lumea noastră, Magdalena.

MAGDALENA : Ba există. Eu ştiu că există. Trebuie să existe. Tu... şi tu... şi alţii... mulţi. Din ce în ce mai mulţi... oameni care dau... Tu dai... Tu eşti un om dintre aceştia... mulţi, din ce în ce mai mulţi, care dau mai mult, nesfîrşit... mai mult decît primesc.

GORE : A, nu, te înşeli... Eu... din egoism... pentru că îmi face *mie (accent)* plăcere... E un fel de obişnuinţă, aşa... cum ai fuma... poate chiar un viciu... adică...

MAGDALENA : Gore, hai să bem. Vreau să beau într-astă seară un pahar. E cazul. Şi timpul. *(Dă să se ducă la bucătărie, dar Gore i-o ia înainte.)*

GORE : Las' că aduc eu vinul. *(Dispare în bucătărie, de unde vocea lui se va auzi un timp, laolaltă cu felurite zgomote.)* Coniac n-ai ?

MAGDALENA : Nu ştiu. *(Aranjînd masa.)* Gore.

GORE *(voce din bucătărie)* : Da.

MAGDALENA : Ştii că ţi-am văzut dosarul ?

GORE : N-aud.

MAGDALENA : Spuneam că ţi-am văzut dosarul.

GORE *(uluit)* : Dosarul meu de cadre?

MAGDALENA *(mai încet)* : Un fel de cadre. *(Mai tare.)* E cam încărcat.

(Pahare sparte, logic, în bucătărie. Schimbarea cunoscută de lumină, apare, în spatele Magdalenei, Şeful.)

GORE *(ca mai sus)* : Am şi duşmani.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(şoaptă)* : Dar şi prieteni. *(Magdalena, surprinsă, se întoarce.)*

MAGDALENA *(şoaptă)* : Ce cauţi aici? Nu te-am chemat.

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE *(la fel)* : Am venit să văd dacă totul este în ordine.

MAGDALENA *(la fel)* : Este. Fugi...

ŞEFUL SECTORULUI SUFLETE : Mă duc la culcare. Succes. Şi la revedere.

MAGDALENA *(împingîndu-l spre uşă)* : Adio...

(Între timp, uşa dinspre bucătărie s-a întredeschis, făcînd perceptibile un pantof al lui Gore şi o ascultare intrigată.)

GORE *(deschizînd uşa cu tava, mai larg, dar nevăzut încă)* : Cu cine vorbeşti ? *(Îşi face apariţia, palid.)*

MAGDALENA : Cu tine. *(Repede.)* Sînt ultimele pahare, Gore. *(Îi ia tava.)*

GORE : Cu mine, zici...

MAGDALENA *(foarte lîngă el)* : Cu tine...

GORE : Am unele motive să mă îndoiesc...

MAGDALENA : Jur...

GORE : Va să zică, eu am fost aici şi tot eu am rămas.

MAGDALENA : Întocmai, iubitule...

GORE : Eu sînt şi pe stradă şi aici...

MAGDALENA : Aşa e întotdeauna...

GORE : Iar tu mă... ne iubeşti şi pe mine şi pe celălalt.

MAGDALENA : Numai pe tine.

GORE : Dar... sîntem doi.

MAGDALENA : Doi într-unul.

(Maşină frînată brusc în stradă. Paşi pe scară. Soneria, iarăşi.)

MAGDALENA *(tulburată)* : Asta ce-o mai fi ? *(Se ridică.)*

GORE : Tot eu, bineînţeles... *(Elegant.)* Deschide. *(Ferm.)* Deschide-mi. Nu-mi place să aştept.

MAGDALENA *(hotărîtă)* : Treci dincolo. *(Îl duce, aproape cu sila, în camera din stînga, încuind uşa cu cheia, apoi, frămîntată foarte, se duce în vestibul să deschidă. Sone-*

ria, încă o dată, prelung, agresiv. Auzim o cheie răsucită cu zgomot, uşa deschizîndu-se asemenea, paşi grei de bărbat, apoi strigătul femeii. Un strigăt de Hitchkock.) Nu ! Nu se poate ! Ajutor ! (*Magdalena păşeşte în scenă cu spatele, iar în urma ei apare Activistul de la raion.)* Ajutor !... *(Gore, auzind, bate cu disperare în uşă, vrînd a sări masculin în apărarea femeii adorate.)*

ACTIVISTUL *(reluînd mişcarea de la începutul piesei)* : De ce strigi ? Doar pentru asta am venit...

MAGDALENA : Pentru ce ?

ACTIVISTUL : Pentru ca să te ajut.

MAGDALENA : Pe mine ?

ACTIVISTUL *(scoate o legitimaţie pe care Magdalena o apucă tremurînd şi o examinează, beată, pe toate feţele.)*

ACTIVISTUL : Sper că n-am greşit adresa. *(Scoate carneţelul din buzunar.)*

MAGDALENA : Ba da... *(Precipitat.)* Ba da... Ba da...

ACTIVISTUL : Poftim ? Nu eşti dumneata ?

MAGDALENA *(taie)* : Am fost.

ACTIVISTUL : Cum ai fost ?

MAGDALENA : Am fost. Acum nu mai sînt. Nu mai sînt... o problemă... M-aţi... m-a... m-am rezolvat.

ACTIVISTUL *(vigilent)* : De cînd ?

MAGDALENA : De la şapte şi un sfert... Am şi pick-up... *(El verifică conştiincios şi vom asculta un cîntec, poate, pînă la sfîrşit.)* Şi cărţi. *(El controlează raftul.)* Sînt şi mari... „Război şi pace“... *(Arată.)* Volumul doi lipseşte... e la tovarăşa Valentineanu...

ACTIVISTUL : La tovarăşa Valentineanu...

MAGDALENA : De la etaj...

ACTIVISTUL *(la fel)* : De la etaj... *(Carneţel.)*

MAGDALENA : Am şi natură... *(Explicaţie.)*

ACTIVISTUL *(scrupulos)* : În hol ?...

MAGDALENA *(arată spre dormitor. Bătăile în uşă se înteţesc)* : Vindecă...

ACTIVISTUL *(pauză)* : Natura... aia... care bate cu pumnii în uşă ? *(Magdalena, aprobare din cap... Zgomotele devin imposibile, se încearcă forţarea broaştei. Pauză.)* Deschide pînă nu e prea tîrziu. Noapte bună... *(Dispare.)*

MAGDALENA *(repezindu-se la uşa cu pricina)* : O clipă, iubitule... vin...

GORE *(ţişneşte prin uşa, în sfîrşit spartă, aruncînd priviri sanguine în dreapta şi-n stînga)* : Îl omor... îi beau sîngele... calc peste cadavre. *(Fuge în urmărirea vrăjmaşului, în timp ce Magdalena s-a prăbuşit bezmetic într-un fotoliu. Gore s-a întors.)* A fugit. A fugit prin ploaie. L-a înghiţit întunericul. *(Se prăbuşeşte la rîndu-i pe canapea.)* Dacă-l prindeam... *(Capul în mîini.)* Cine-a fost ? *(Rînjet.)* Tot eu... ?

MAGDALENA *(cu adevărat la margine de nebunie)* : Gore...

GORE : Cine-a fost ?

MAGDALENA : Gore... Vino lîngă mine... Ia-mi mîna. Strînge-o. Tare. Mai tare, Gore. Gore, dragul meu, am înnebunit. *(Plînge.)*

GORE : Magdalena... Măgduţa... vino-ţi în fire... *(Îi toarnă puţină apă.)*

MAGDALENA : Gore, omul care a fost... omul care a venit... omul acesta lucrează la raion... la Raionul „30 Decembrie“...

GORE : Foarte bine... ăsta nu-i un motiv să te nelinişteşti...

MAGDALENA : Şi lucrează... zice el... la un... Gore... *(Apoi.)* La un sector care a luat fiinţă foarte de curînd... la sectorul suflete...

GORE : Magdalena...

MAGDALENA : Nu mă-ntrerupe. Lasă-mă să vorbesc pînă la capăt... Trebuie să vorbesc. L-am văzut, Gore : arată ca tine, ca mine, ca el. L-am auzit vorbind : vorbeşte ca tine, ca mine, ca el. Mi-a întins o legitimaţie. Nu sînt beată, doamne, nu sînt beată, poate mi-am pierdut minţile, dar beată nu sînt... era o legitimaţie ca oricare alta... cu fotografie, cu ştampilă, cu iscălitură. Ştii ce iscălitură era, Gore ?... a preşedintelui... începe cu Anton... Cu Anton al tău de la sfat...

GORE : Ai văzut tu, cu ochii tăi ?

MAGDALENA : Am văzut, am citit, am răscitit. O dată, de două ori, de şapte ori... Taci, Gore, taci... Am văzut. Şi l-am văzut. Mai ales l-am văzut. L-am văzut pe el, pe... doamne... Omul de la sectorul suflete... Era...

GORE : Cum era ?

MAGDALENA : Era aşa cum îl vedeam şi-l simţeam de mult, în închipuire. Era de parcă s-ar fi întrupat din visările mele cu ochii deschişi. Era de parcă ar fi ţîşnit din

fruntea mea o ființă vie, pornind să umble și să aibă glas... Spune-mi, Gore, spune-mi, că altminteri înnebunesc de-a binelea... naște gîndul viață ?

GORE *(formează un număr la telefon)*: Alo... vă rog cu nea Anton.

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Da, eu sînt, săru-mîna.

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Azi dimineață...

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Nu, nu ne-am văzut.

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Tocmai.

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Eu ? Cu viața... Ce mai fac copiii ?

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Într-a doua ? Grozav. Cum trece vremea...

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Da... mulțumesc.

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Alo, nea Anton, bună sea...

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Cum unde umblu ? Te caut de la cinci... Îmi pare rău.

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Nea Anton, las-acuma asta... Vreau să te-ntreb ceva.

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Lasă-mă să vorbesc... Uite ce este... *(Tuse.)* Hm... Sînt la cineva.

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : La un tovarăș care zice că a venit cineva de la raion...

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : ...de la „30 Decembrie“ cu o legitimație iscălită de dumneata și că ar fi... alo !... și că ar lucra... că ar fi... șef ...la un sector... Eu știu că e absurd, dar trebuie să-ți spun ...la sectorul... Mă auzi ?

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : La sectorul suflete... și mă gîndesc că... suflete, „S“ de la Salvare, „u“... *(Magdalenei.)* Raionul „30 Decembrie“ ? *(Magdalena dă aprobativ din cap. El — la telefon.)* Da. *(Magdalenei.)* Șef ? A spus că-i șef de sector ? *(Magdalena — ca mai sus. El — la telefon.)* Șef... A !... Atunci ce i-o fi venit ?

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Cum ?

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Și, va să zică, sectorul ăsta, cum îi zice...

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Ca să vezi.

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Simțeam eu că...

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Da, da... interesant. Nu mă prea dumiresc eu... dar e... o istorie.

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Da, vin... la nouă ?

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Dar te găsesc, sper. Să nu mă faci să umblu de pomană. Și, dacă pleci cumva, lasă o vorbă la secretară... că eu trebuie să mă întorc pe munte...

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Cum ? Ei, asta-i bună.

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Cum să nu mă mai întorc... stai, nea Antoane.

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Eu ?

MAGDALENA : Vezi, am avut dreptate : te mută la București.

GORE *(Magdalenei)* : Taci. *(La telefon.)*

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Vorbeam cu altcineva.

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Ba sînt foarte serios.

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Eu nu te-ntrerup, dar...

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Nu se poate... Da' nu admit.

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Îmi pare rău, nea Antoane, că mă iei așa... eu nu m-am îmburghezit... însă...

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Salva-Vișeu era altceva... altă fază. Eu am o meserie. M-am specializat în furtuni.

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Da' nu sînt de acord.

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Nu mă cunoști, eu pentru asta ajung la Biroul Politic.

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Disciplină, disciplină, da' și democrație internă...

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Sînt...

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE :... sigur că sînt... din '45.

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Vorbești și dumneata !

VOCEA DE LA TELEFON :...

GORE : Bine... vin mîine dimineață acolo... și... alo !... Alo ! *(Lasă receptorul.)*

MAGDALENA : Ce spune, că n-am priceput nimic.

GORE *(tulburat foarte)* : Magdalena...

MAGDALENA : Vorbește, Gore, vorbește.

GORE : Magdalena, ceea ce ai văzut tu...

MAGDALENA : A fost o nălucire...
GORE : A fost un adevăr.
MAGDALENA : Atunci...
GORE : Sectorul suflete există.
MAGDALENA : De cînd, Gore ?
GORE : Din astă-seară. S-au reorganizat secţiile la raion şi s-au înfiinţat la şapte şi un sfert cîteva sectoare noi.
MAGDALENA : Iar omul care a fost aicea... este, prin urmare, şeful sector...
GORE : Nu.
MAGDALENA : Nu ? *(Capul.)* Iarăşi !
GORE *(liniştire)* : Nu e şef. E adjunct.
MAGDALENA : Atunci... de ce a spus că ?...
GORE : Poate s-a lăudat. Poate nici n-a spus măcar că e şef... Poate ai înţeles tu greşit.
MAGDALENA : Poate. Pesemne că, văzîndu-l de atîtea ori în închipuire, pe şeful „meu“...
GORE : Şeful „tău“...
MAGDALENA : Imaginea... făptura plăsmuită-n gîndurile mele... Gore ! Gore, dacă există un adjunct, înseamnă că există şi un şef. Vreau să spun, un şef adevărat.
GORE : Există.
MAGDALENA : Ţi-a spus cumva nea Anton cine este ?
GORE : Mi-a spus.
MAGDALENA *(hotărîtă)* : Vreau să-l văd, Gore. Vreau să-l ştiu. Vreau, trebuie să mă eliberez pe de-a-ntregul de ce-a fost în mine.
GORE : Nimic mai simplu. E aici. *(Aruncă involuntar spre oglindă.)*
MAGDALENA *(se întoarce brusc în direcţia oglinzii)* : Unde ?
GORE : Aici. Şeful sectorului suflete se află aici. Şeful sectorului suflete sînt eu !

C O R T I N A

Bucureşti, 1958—1962

Ilustraţia de VAL MUNTEANU